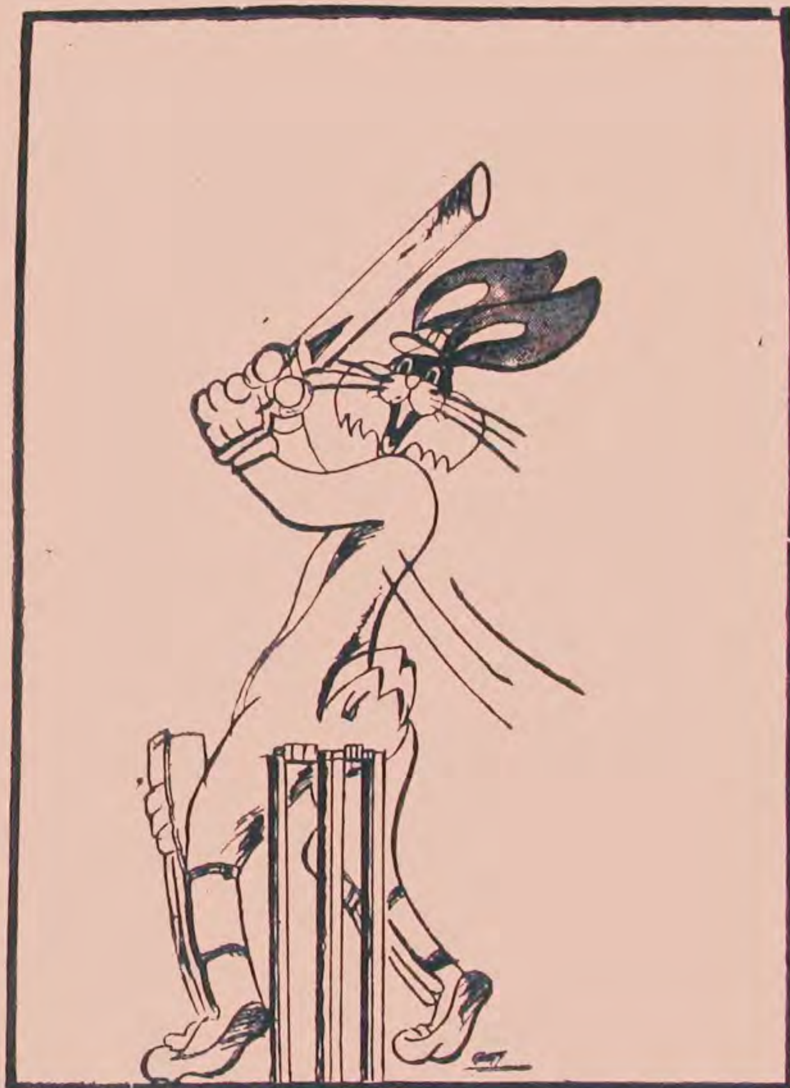
ବିଲାତରେ ବାବୁଓପାପୁ

ଶିଶୁ ସଂସାର—୧

ବିଲାତରେ ବାବୁ ଓ ପାପୁ

ଲେଖକ

ଡକ୍ଟର ଗଣେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର

ପ୍ରକାଶକ :

ଅଗ୍ରଦୂତ

କଟକ-୨

ବିଲାତରେ ଢାବୁ ଓ ପାପୁ

ଲେଖକ :

ଡକ୍ଟର ଗଣେଶ୍ୱର ମିଶ୍ର

ରିଡର୍, ଇଂରାଜୀ ବିଭାଗ, ଉତ୍କଳ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ

ପ୍ରକାଶକ :

ଶ୍ରୀ ବୀରବର ମହାନ୍ତି

ଅଗ୍ରଦୂତ ପ୍ରକାଶନୀ

ବାଙ୍କା ବଜାର, କଟକ-୨

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ : ୧୯୮୦

ପ୍ରଚ୍ଛଦପଟ :

ଶ୍ରୀ ପ୍ରତାପ ପଟ୍ଟନାୟକ

ମୁଦ୍ରଣ :

ସ୍ୱରାଜ ପ୍ରେସ, କଟକ-୧

ମୂଲ୍ୟ : **ତିନିଟଙ୍କା ମାତ୍ର**

Paper used for Printing of this book was made available by Government of Orissa at Concessional rate.

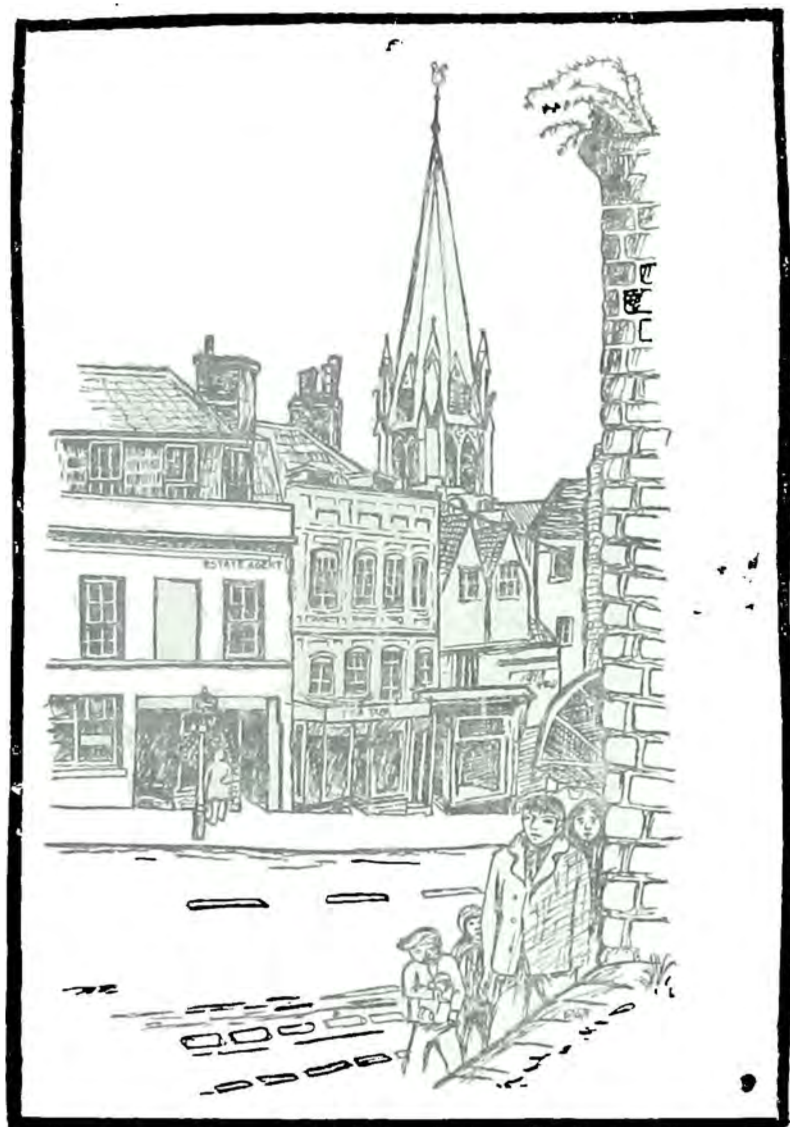
ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବିଲାତରେ ପହଂଚିଲେ

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଦୁଇଟି ଓଡ଼ିଆ ପିଲା । ସେମାନଙ୍କ ବୟସ ସାତ ଓ ପାଞ୍ଚ । ସେମାନଙ୍କ ବାପା ବିଲାତରେ ରହୁଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ କେମିତି ବିଲାତ ଯିବେ, ସେଇ କଥା ସବୁବେଳେ ଭାବୁଥିଲେ । ଶେଷରେ ଦିନେ ଜୁନ୍ ମାସରେ ମାଆଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେମାନେ ବିଲାତରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । କଲିକତାରୁ ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ପ୍ରାୟ ବାରଘଣ୍ଟା ବସି ସେମାନେ ଲଣ୍ଡନ ସହରରେ ଓହ୍ଲାଇଲେ ।

ତୁମେମାନେ ଶୁଣିଥିବ, ବିଲାତ ଗୋଟିଏ ଥଣ୍ଡା ଦେଶ । ସେଠି ସବୁବେଳେ ବରଫ ପଡ଼େ, ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ବେଶୀ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେନାହିଁ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବି ଠିକ୍ ସେମିତି ଶୁଣିଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଗରମ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଭାରତରୁ ଯାଇଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ମଜା କଥା କ'ଣ ଜାଣ ? ସେମାନେ ଯେଉଁଦିନ ପହଞ୍ଚିଲେ, ସେଦିନ ବିଲାତରେ ଠିକ୍ ଭାରତ ପରି ପାଗ ହୋଇଥିଲା । ଚାରିଆଡ଼େ ଟକ୍ ଟକ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ । ବହୁଲୋକ ସେମାନଙ୍କ କୋଟ୍, ସ୍ୱେଟର୍ ନ ପିନ୍ଧି ଢିଲା ପୋଷାକ ସବୁ ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ପାଗ ଭଲ ଥିବାରୁ ରାସ୍ତାରେ ବଜାରରେ ବହୁଲୋକ ମନଖୁସିରେ ବୁଲୁଥିଲେ ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ମନରେ ଟିକିଏ ଦୁଃଖ କଲେ । ସେମାନେ ବାଟସାରା ଭାବି ଭାବି ଆସିଥିଲେ, ବିଲାତରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିବେ, ଆକାଶରୁ ବରଫ ପଡ଼ୁଛି । କିନ୍ତୁ ବରଫ କାହିଁ ?

ବିଲାତ ଥଣ୍ଡା ଦେଶ ସତ, କିନ୍ତୁ ମାର୍ଚ୍ଚଠାରୁ ଜୁନ୍‌ମାସ ଯାଏ ସେଠି ପାଗ ଶୁଖିଲା ରହେ । ପ୍ରାୟ ସବୁଦିନ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ପଡ଼େ । ସେତେବେଳେ ଗଛଗୁଡ଼ିକରେ ସବୁଜ ପତ୍ର କଅଁଳେ ଓ ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗୀନ ଫୁଲସବୁ ଫୁଟେ । ଲୋକେ ଏଇ ସମୟରେ ବୁଲିବାକୁ ବାହାରନ୍ତି

(ବଲଡର ଗୋଟିଏ ରସ୍ତା)

ସ୍ଥାନକୁ ଯାଆନ୍ତି । ଖରା ପଡ଼ିଲେ ଅନେକେ ଖାଲି ଦେହରେ ଘାସ ପଡ଼ିଆରେ କି ସମୁଦ୍ର-କୂଳେ ଖରପୁଅନ୍ତି । ଏହାକୁ 'ଖରାରେ ଗାଧୋଇବା' କହନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଆଉ ସବୁ ସମୟରେ ଥଣ୍ଡା, ବରଫ ଓ କୁହୁଡ଼ି ଲାଗି ରହିଥାଏ । ଥଣ୍ଡାରେ ଘରୁ ବାହାରିବା ସହଜ ହୁଏନାହିଁ । ଲମ୍ବା କୋଟ୍, ମୁଣ୍ଡରେ ଟୋପି, ହାତରେ ମୋଜା ପିନ୍ଧି ଲୋକେ କାମକୁ ଯାଆନ୍ତି । ବେଳେ ବେଳେ କୁହୁଡ଼ି ଏତେ ବହଳ ହୁଏ ଯେ ତୁମ ଆଗରେ କିଏ ଆସୁଛି, ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ବାଟରେ ମୋଟର ଗାଡ଼ି ଚାଲିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ । ଦିନ ଦି'ପହରେ ବି ରାସ୍ତାରେ ବିଜୁଳିବତି ଜଳାଇ ରଖାଯାଏ । ପୁଣି ବରଫ ପଡ଼ିଲେ ଚାରିଆଡ଼ ଧୋବ ଫର୍ ଫର୍ ଦିଶେ । ବେଳେ ବେଳେ ବହୁତ ବରଫ ପଡ଼ିଲେ ରାସ୍ତାରେ ଗାଡ଼ି ଚାଲିପାରେ ନାହିଁ । ଏମିତି କି ଘରସବୁ ବରଫରେ ପୋତି ହୋଇଯାଏ ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବିଲାତରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଅନେକ ଦିନପରେ ବରଫ ପଡ଼ିବା ଦେଖିଲେ । ବରଫ ପଡ଼ିବା ଦିନ ସେମାନଙ୍କର କି ଆନନ୍ଦ !!

ବିଲାତରେ ସେମାନଙ୍କ ଘର :

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଲଣ୍ଡନ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିବାବେଳକୁ ସେମାନଙ୍କ ବାପା ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଘାଟିରେ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥାନ୍ତି । ବାଟରେ ବାବୁର କିଛି ଅସୁବିଧା ହୋଇ ନ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ପାପୁର ଦେହ ଟିକିଏ ଖରାପ ଲାଗୁଥାଏ । ଓଡ଼ିଶାରୁ କଲିକତା, ପୁଣି କଲିକତାରୁ ଲଣ୍ଡନ୍ ଆସିବା ଭିତରେ ସେ ହାଲିଆ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ ।

ଲଣ୍ଡନ୍‌ରୁ ବାବୁ, ପାପୁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ବାପାମାଆ ବସ୍‌ରେ ବସି ଆଉ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ସହରକୁ ଆସିଲେ । ସହରଟିର ନାଁଆ କ୍ୟାଣ୍ଟେର୍‌ବରୀ । ଏଇ ପୁରୁଣା ସହରଟି ବିଲାତର ଦକ୍ଷିଣରେ, ସମୁଦ୍ର କୂଳରୁ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ । ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କର ବାପା ସେଇ ସହରରେ ରହୁଥିଲେ । ତେଣୁ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କର ନୂଆ ଘର ହେଲା ଏଇ କ୍ୟାଣ୍ଟେର୍‌ବରୀ ସହର । ସେମାନେ ବସ୍‌ରେ କ୍ୟାଣ୍ଟେର୍‌ବରୀ ସହରର ବସ୍‌ଷ୍ଟାଣ୍ଡକୁ ଆସି ସିଧା ଗୋଟିଏ ଟାକ୍‌ସିରେ ସେମାନଙ୍କ ଘରକୁ ଗଲେ । ବାପ୍‌ରେ ! କି ସୁନ୍ଦର ଘର ! ଘରର ଚାରିଆଡ଼ କି ସଫା ସୁତୁରା !!! ପିଲାଦୁହେଁ ଖୁସିରେ ଘରର ଏଆଡ଼ ସେଆଡ଼ ବୁଲି ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ବିଲାତର ଏଇ ଘରଟି ଭିତରରେ ତାଙ୍କ ଘରଠାରୁ ଅଲଗା ଜଣା ପଡ଼ୁଥାଏ । ଘରର ଝରକା ସବୁ କାଚରେ ତିଆରି । ଘରର ଚଟାଣ ସାରା ଗାଲିଚା ବିଛା ହୋଇଥାଏ । ପୁଣି ଘରର କାନ୍ଥରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ହିଟର ଖଞ୍ଜା ହୋଇଥାଏ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଆଗରୁ ଏମିତି ହିଟର ଦେଖି ନ ଥିଲେ । 'ଏଇଟା କ'ଣ ?' ସେମାନେ ପଚାରିଲେ ।

ସେମାନଙ୍କ ବାପା ବୁଝାଇ ଦେଲେ, "ବିଲାତ ଥଣ୍ଡା ଦେଶ ହୋଇଥିବାରୁ ଏଠାରେ ଘର ଗରମ ରଖିବା ଦରକାର । ଶୀତ ଦିନେ ଘର ଗରମ ନ କଲେ ଘରେ ରହିହେବ ନାହିଁ । ଆଗେ ଲୋକେ ଘର ଗରମ ରଖିବା ପାଇଁ କାଠ କି କୋଇଲା ଜାଳୁଥିଲେ । ଏବେ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ବିଜୁଳି ହିଟର ଜଳେ । ଆଉ କେତେକ ଘରେ ଘରଆଡ଼େ ଲୁହା ପାଇପ ସବୁ ଖଞ୍ଜା ହୋଇଛି । ତା ଭିତରେ ଗରମ ପାଣି ବା ଗରମ ବାମ୍ପ ପୂରାଇ ଘର ଗରମ ରଖାଯାଏ ।"

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ରୋଷେଇ ଘରେ ଦେଖିଲେ, ବଡ଼ ବିଜୁଳି ଚୁଲ୍ଲି, ଫ୍ରିଜ ଓ ଆଉରି କେତେ ନୂଆ ଜିନିଷ । ସେମାନେ ପଚାରିଲେ, "ବାପା, ତୁମେ କ'ଣ ଏସବୁ କିଣିଛ ?"

ସେମାନଙ୍କ ବାପା କହିଲେ, "ନା, ଏଠି ଭଡ଼ାଘରେ ସବୁ ଜିନିଷ ଥାଏ । ଶୋଇବାଠାରୁ କାନ୍ଥରେ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିବା ଛବିଯାଏଁ ଯାହାସବୁ ଦେଖୁଛ, ସବୁ ଏଇ ଘର ମାଲିକଙ୍କର । ଆମେ ଏ ଘରେ ଯେତେଦିନ ରହିବା, ସବୁ ଜିନିଷ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ରଖିବା । ବିଲାତରେ ଲୋକେ ଘରର ବହୁତ ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି ।'

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସେ ଘରଟିକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଇଲେ । ଝରକା ବନ୍ଦ ଥିଲେ ବି କାଚଭିତରୁ ସବୁବେଳେ ବାହାର ଦେଖି ହେଉଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ଘର ପାଖରେ ଯେତେ ଘର, ସବୁ ଏକା ପରି, ସମସ୍ତଙ୍କ ଘର ଆଗରେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଫୁଲ ବଗିଚା । ବାଡ଼ ନ ଥିଲେ ବି କେହି ଫୁଲଟିଏ ଛିଣ୍ଡାଉ ନ ଥାନ୍ତି । ବାବୁ ପଚାରିଲା, 'ବାପା, ଏଠି ଗାଈମାନେ ଫୁଲଗଛ ଖାଇଯାଉ ନାହାନ୍ତି ?"

ବାପା ହସିଲେ । କହିଲେ, "ଏଠି ଆମ ଦେଶପରି ଗୋରୁଗାଈମାନେ ରାସ୍ତାରେ ବୁଲନ୍ତି ନାହିଁ । ବାଡ଼ ଘେର ଭିତରେ ସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ରଖାଯାଏ ।"

ବାବୁ କହିଲା, "ଆମ ଦେଶରେ ଏମିତି ହେଲେ କେଡ଼େ ବଢ଼ିଆ ହୁଅନ୍ତା ! ଆମ ଗଛସବୁ ଜୀବଜନ୍ତୁମାନେ ଖାଇପାରନ୍ତେ ନାହିଁ ।"

ବାପା କହିଲେ, "ଆମ ଲୋକେ ବି ବଗିଚାର ଭଲ ଯତ୍ନ ନଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ଲୋକେ ଗଛପତ୍ରକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଓ ବଗିଚାର ଭଲ ଯତ୍ନ ନଅନ୍ତି ।"

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଯେତେଦିନ ସେ ଘରେ ରହିଲେ, ବଗିଚାର ବହୁତ ଯତ୍ନ ନେଲେ । ପାପୁ ସବୁବେଳେ କହୁଥାଏ, "ଆମେ ଭାରତକୁ ଗଲେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ବଗିଚା କରିବା ଓ ସେଥିରେ ବହୁତ ଗଛ ଲଗାଇବା ।"

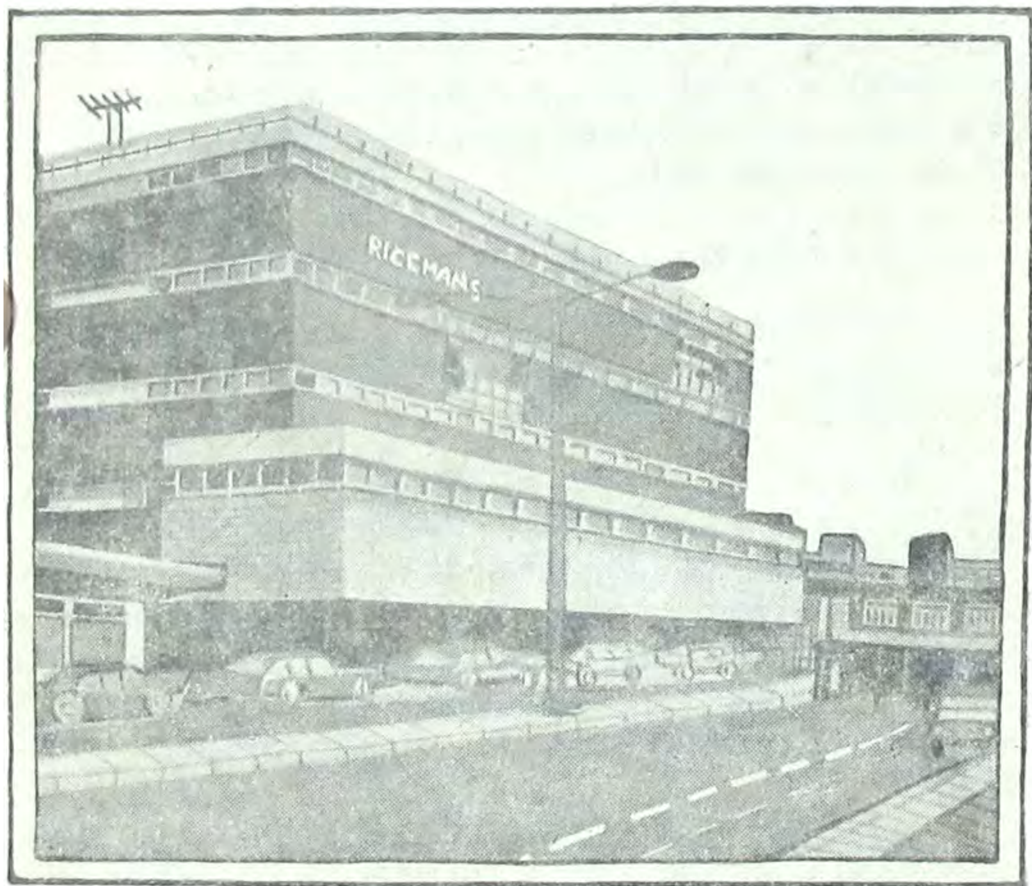
ସୁପର୍ ମାର୍କେଟରେ ବାବୁ ଓ ପାପୁ :

ଦିନେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସେମାନଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବଜାର ସଉଦା କରିବା ପାଇଁ ବାହାରିଲେ । ବଜାର ସେମାନଙ୍କ ଘରଠାରୁ ବେଶୀ ଦୂର ନୁହେଁ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଚାଲି ଚାଲି ଯିବାକୁ ଠିକ୍ କଲେ ।

ସେଦିନ ଶନିବାର । ବିଲାତରେ ସପ୍ତାହରେ ଦୁଇଦିନ ଛୁଟି—ଶନିବାର ଓ ରବିବାର । ତେଣୁ ବଜାର ସଉଦା କିଣିବାପାଇଁ ଓ ସହରରେ ବୁଲାବୁଲି କରିବା ପାଇଁ ବହୁଲୋକ ବାହାରିଥାନ୍ତି । କେହି କେହି ଚାରୋଟି ବା ଦୁଇଟି ଛୋଟ ଚକ ଲାଗିଥିବା ଟ୍ରଲି (ବଡ଼ ବ୍ୟାଗ୍) ଗଡ଼ାଇ ଗଡ଼ାଇ ନେଉଥାନ୍ତି । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଆଗରୁ ଏମିତି ଟ୍ରଲି ଦେଖି ନ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ବାପା କହିଲେ, "ଲୋକେ ଏଇଥିରେ ସଉଦା ଜିନିଷ ପୂରାଇ ଘରକୁ ଆଣନ୍ତି । ଏଠି ତ ସଉଦାପତ୍ର ବୋହିବା ପାଇଁ କୁଲି ମିଳନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ମୋଟର ଗାଡ଼ି ନାହିଁ, ଟ୍ରଲିରେ ଜିନିଷ ଆଣିବା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସହଜ ।"

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପରେ ସହରର ସବୁଠୁ ବେଶୀ ଲୋକ ଗହଳି ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ରାସ୍ତା ଦୁଇପାଖେ ଦୁଇ ମହଲା ତିନି ମହଲା ଦୋକାନସବୁ ଠିଆ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଦୋକାନର ସାମ୍ନାକାଚ ଭିତରୁ ଦୋକାନ ଭିତରର ଜିନିଷସବୁ ସଫା ଦେଖି ହେଉଥାଏ ।

ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ଦୋକାନ ଭିତରେ ପଶିଲେ । ଦୋକାନ ଭିତରଟି ବହୁତ ଲମ୍ବା । ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ବିଭିନ୍ନ ଜିନିଷ ସବୁ ସଜାହୋଇ ରଖା ଯାଇଥାଏ—ଲୁଗାପଟା, ବହିପତ୍ର, କଣ୍ଢେଇ, କାଚ ବାସନ, ତେଲ ସାବୁନ, ଫୁଲ ଓ ଫଳର ମଞ୍ଜି, ଏମିତି କେତେ

(ବିଲାତର ଗୋଟିଏ ସୁପର ମାର୍କେଟ)

କ'ଣ । ଅନେକ ଝିଅ ନେଳି ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି, କାନ୍ଧରେ ବ୍ୟାଜ୍ (ପଟି) ଲଗାଇ ଭିନ୍ନ ଜିନିଷ ଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଠିଆ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଗରାଖମାନେ କିଛି ପଚାରିଲେ ସେମାନେ ବୁଝାଇ ଦେଉଥାନ୍ତି । କେହି କେହି ଦୋକାନ ଭିତରେ ବୁଲି ବୁଲି ସେମାନଙ୍କ ସଉଦା ବ୍ୟାଗ୍‌ରେ ରଖି ଦୋକାନ ଦୁଆରକୁ ଆସୁଥାନ୍ତି । ସେଠି ଗୋଟିଏ ଝିଅ ହିସାବ କରି ଯନ୍ତ୍ର ବା କାଲ୍‌କୁଲେଟିଂ ମେସିନ୍‌ରେ ସଉଦା ଜିନିଷର ଦାମ୍ ମିଶାଉଥାଏ । ଗରାଖମାନେ ସଉଦାର ଦାମ୍ ଦେଇ ରସିଦ ନେଇ ବାହାରକୁ ଯାଉଥାନ୍ତି ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁକୁ ଦୋକାନଟି ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । ଏତେବଡ଼ ଦୋକାନ—ପୁଣି ସବୁ ରକମର ଜିନିଷ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ ରଖା ଯାଇଛି । ଗରାଖମାନେ ଦୋକାନ ଭିତରେ ବୁଲି ବୁଲି ନିଜମନକୁ ପାଇଲା ଭଳି ଜିନିଷ ବାଛି ବାଛି ନେଉଛନ୍ତି ।

ବାପା କହିଲେ, "ଏମିତି ବଡ଼ ବଡ଼ ଦୋକାନରେ କୋଟି କୋଟି ଟଙ୍କାର ଜିନିଷ ଥାଏ । ଏମାନଙ୍କୁ କହନ୍ତି 'ସୁପର୍ ମାର୍କେଟ୍ ।' ଆମ ଦେଶରେ ଏମିତି ବଡ଼ ବଡ଼ ଦୋକାନ ଖୁବ୍ କମ୍ ଅଛି । ଆମରି ଗରିବ ଦେଶ । ଦାମିକା ଜିନିଷ କିଣିବା ପାଇଁ ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କ-ପରି ଆମ ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ ପଇସା କାହିଁ ?"

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଆଉ କେତୋଟି ସୁପର୍ ମାର୍କେଟ ବୁଲି ଦେଖିଲେ । ଗୋଟିଏ ସୁପର ମାର୍କେଟ ଚାରିମହଲା । ଗୋଟିଏ ମହଲା ପୁଣି ଭୂଇଁ ତଳେ ଥାଏ । ଗୋଟିଏ ମହଲାରୁ ଉପର ମହଲାକୁ ଯିବା ପାଇଁ କଳ ପାହାଚ ବା ଏସ୍‌କାଲେଟର୍ ଲାଗିଥାଏ । ଏମିତି କଳ-ପାହାଚରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲେ ତୁମେ ଆପଣା ଛାଏଁ ଉପରକୁ ଯାଇ ପାରିବ ଓ ତଳକୁ ଆସି ପାରିବ । ପାପୁ ଏମିତି କଳ-ପାହାଚରେ ଚଢ଼ିବାକୁ ଡରିଲା । ବାବୁ କିନ୍ତୁ ନ ଡରି ଏକା ଥରକେ ସେମିତି ପାହାଚରେ ଚଢ଼ି ଉପର ମହଲାକୁ ଉଠିଗଲା । ଯେଉଁମାନେ କଳ-ପାହାଚରେ ଚଢ଼ି ନ ପାରିବେ, ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବି ଅଲଗା ପାହାଚସବୁ ଥାଏ । ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀ ଓ ପିଲାମାନେ ସେମିତି ପାହାଚରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଚଢ଼ି ଉପରକୁ ଉଠନ୍ତି ବା ତଳକୁ ଓହ୍ଲାନ୍ତି ।

ସୁପର ମାର୍କେଟସବୁରେ ଗହଳି ଖୁବ୍ ବେଶୀ । ମାଆମାନେ ବି ପିଲାଙ୍କ ଶୋଇବା ଗାଡ଼ି (ପ୍ରାମ୍)ରେ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଧରି ବଜାର ସଉଦା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଥାନ୍ତି । କଣ୍ଟେଇ ରଖା ହୋଇଥିବା ଜାଗାରେ ଛୋଟ ପିଲାଙ୍କର କି ଭିଡ଼ !

ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ବାପା ଦୋକାନରୁ ପାଉଁରୁଟି, ଲହୁଣୀ, ଆଳୁ, ପିଆଜ, ଗାଜର, ସେଓ, ଅଣ୍ଡା ଓ ଆଉ କେତୋଟି ଜିନିଷ କିଣିଲେ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଝୁଲାରେ ଭଆର 'ପାଣ୍ଡା' ବା ଭାଲୁର କଣ୍ଢେଇଟିଏ ଓ ଦୁଇଟି ଆଇସ୍‌କ୍ରିମ୍ କିଣିଲେ । ଆଇସ୍‌କ୍ରିମ୍ ଖାଇ ଖାଇ ଘରକୁ ଫେରିଲାବେଳେ ସେମାନେ ଭାବୁଥାନ୍ତି 'ସବୁ ଶନିବାର ଦିନ ଆମେ ଏଣିକି ସୁପର୍ ମାର୍କେଟ ଆସିବା ।'

ବିଲାତରେ ସେମାନଙ୍କ ସ୍କୁଲ

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବିଲାତରେ ପହଞ୍ଚିବା ଆଗରୁ ଗୋଟିଏ ପ୍ରାଇମେରି ସ୍କୁଲରେ ସେମାନଙ୍କ ନାମ ଲେଖା ହୋଇ ସାରିଥାଏ । ସ୍କୁଲଟିର ନାଁଆ ସେଣ୍ଟ୍ ଷ୍ଟିଫେନ୍ସ ପ୍ରାଇମେରି ସ୍କୁଲ । ସ୍କୁଲଟି ସେମାନଙ୍କ ଘରଠାରୁ ବେଶୀ ବାଟ ନୁହେଁ । ବିଲାତ ଦେଶର ଆଇନ୍ ଅନୁସାରେ ସବୁ ପିଲାମାନେ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଆନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଯେଉଁଠି ରହନ୍ତି, ସେଇ ଅଞ୍ଚଳର ସ୍କୁଲରେ ସେମାନେ ପଢ଼ନ୍ତି । କୌଣସି ପିଲାକୁ ସ୍କୁଲରୁ ଫେରାଇ ଦିଆହୁଏ ନାହିଁ ।

ସ୍କୁଲକୁ ଗଲେ କେତେ ନୂଆ ସାଙ୍ଗ ମିଳିବେ, କେତେ ନୂଆ ନୂଆ ଖେଳ ଖେଳହେବ ତେଣୁ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସ୍କୁଲକୁ ଯିବାଦିନ ଭାରି ଖୁସି । କିନ୍ତୁ ପାପୁକୁ ମୋଟେ ଇଂରାଜୀ ଆସୁନ ଥାଏ । ସେଠି ତ ସବୁପିଲା ଇଂରାଜୀ କହନ୍ତି । ପାପୁ ବିଚରା କରିବ କ'ଣ ?

କିନ୍ତୁ ସ୍କୁଲରେ ପାପୁର କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ । ଅଳ୍ପଦିନ ଭିତରେ ସେ ଖୁବ୍ ଭଲ ଇଂରାଜୀ ଶିଖିଗଲା । ବାବୁ ତ ଆଗରୁ ଇଂରାଜୀ ଜାଣିଥିଲା । ପିଲାଦୁହେଁ ଠିକ୍ ଇଂରେଜ ପିଲାଙ୍କ ପରି କଥା କହିପାରିଲେ । ତାପରେ ଇଂରେଜ ପିଲାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ମିଳାମିଶା କରିବାରେ ଖେଳିବାରେ ସେମାନଙ୍କର କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲାନାହିଁ ।

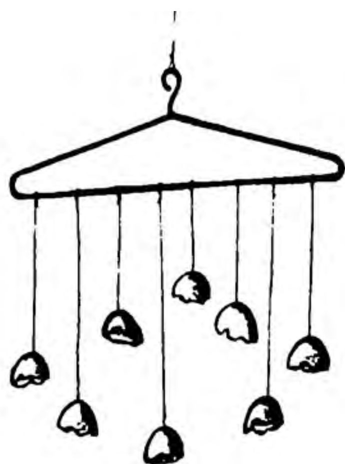
ବିଲାତରେ ସ୍କୁଲଗୁଡ଼ିକରେ ଏମିତି ସୁନ୍ଦର ପଢ଼ାହୁଏ ଯେ ସ୍କୁଲକୁ ଯିବାକୁ କେହି ଡରନ୍ତି ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ ସବୁଦିନ 'ମିସ୍'ମାନେ ମଜା ମଜା ଗପ କହନ୍ତି । ତା ଛଡ଼ା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ରଙ୍ଗୀନ ଚିତ୍ରରେ ଭରା ବହି ଥାଏ । ପିଲାମାନେ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ବହି ସବୁ ଘରକୁ ନିଅନ୍ତି ଓ ପଢ଼ି ସାରି ଠିକ୍ ସମୟରେ ଫେରାଇ ଦିଅନ୍ତି ।

ଯେଉଁ ପିଲାକୁ ଯେଉଁ ପାଠ ଭଲଲାଗେ, ସେ ସେହି ପାଠ ଭଲକରି ପଢ଼ିପାରେ । ବାବୁର ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିବାରେ ଖୁବ୍ ମନ । ତେଣୁ, ସ୍କୁଲର ଡ୍ରଇଂ ଶିକ୍ଷକ ମିଷ୍ଟର ପେଗାଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିବା ଶିଖିଲା । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଚିତ୍ର ଆଙ୍କନ୍ତି, ସ୍କୁଲ କାନ୍ଥରେ ସେମାନଙ୍କ ଚିତ୍ରସବୁ ଲଗାଇ ଦିଆଯାଏ । ସବୁ ପିଲା, ଶିକ୍ଷକ ଓ ସ୍କୁଲକୁ ଆସୁଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କ ବାପା ମାଆମାନେ ସେହି ଚିତ୍ରସବୁ ଦେଖି ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି । ବାବୁର ଗୋଟିଏ ଚିତ୍ର କ୍ୟାଣ୍ଟେର୍‌ବେରିର ସ୍କୁଲପିଲାମାନଙ୍କ ଚିତ୍ର ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଦେଖାହେଲା । ଏଥିରେ ସେ ଖୁବ୍ ଖୁସୀ ହେଲା ।

ପାଠପଢ଼ା ସାଙ୍ଗକୁ ସ୍କୁଲରେ ପିଲାମାନେ ଅନେକ ହାତ କାମ ବି କରନ୍ତି । ରଙ୍ଗୀନ୍ କାଗଜ, କନା, ଭୁଷା, ଅଖା ଓ ମାଟିରେ ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଜିନିଷ ତିଆରି କରନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ତିଆରି କରୁଥିବା ଜିନିଷ ସେମାନେ ବେଳେ ବେଳେ ଘରକୁ ଆଣି ବାପା-ମାଆଙ୍କୁ ଦେଖାନ୍ତି ।

ପିଲାମାନେ ଖେଳିବା ପାଇଁ ଖେଳ ପଡ଼ିଆରେ ଅନେକ ଖେଳ ସରଞ୍ଜାମ ଥାଏ । ଦୋଳି, ସି-ସ (ତଳ ଉପର ହେବାପାଇଁ ପଟା) ସାଙ୍ଗକୁ ଫୁଟ୍‌ବଲ୍, କ୍ରିକେଟ୍, ରିଂ ବଲ୍ ପ୍ରଭୃତି ଖେଳ ହୁଏ । ସ୍କୁଲରେ ଟିଫିନ୍‌ବେଳେ ଖାଇବାପାଇଁ ଦିଆଯାଏ । ଖାଇବା, ଖେଳିବା ଓ ଗପ ଶୁଣିବା ଭିତରେ ସ୍କୁଲ ସମୟ କେତେବେଳେ କଟିଯାଏ, କେହି ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ପିଲାମାନେ ଯେମିତି ସେମାନଙ୍କର ଗୃହ ପାଖର ଦୁନିଆକୁ ଭଲକରି ଦେଖିବେ ଓ ଆପେ ଆପେ ନୂଆ ନୂଆ ଜିନିଷ ଶିଖିପାରିବେ, ସେଥିପାଇଁ ସ୍କୁଲ ଶିକ୍ଷକମାନେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହ ଦିଅନ୍ତି । ସ୍କୁଲରେ ସମୁଦ୍ର କୂଳରୁ ମିଳୁଥିବା ଶଙ୍ଖ, ଶାମୁକା ଓ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ହାଡ଼ ସବୁ ରଖାଯାଇଥାଏ । ତୁମେମାନେ ଜାଣ, ଇଂଲଣ୍ଡ ଦେଶଟି ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱୀପ । ଏହାର ଚାରିପାଖରେ ସମୁଦ୍ର ଘେରି ରହିଛି । ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ଧରି ଇଂରେଜମାନେ ସମୁଦ୍ର ପଥରେ ଅନ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ବ୍ୟବସାୟ ବାଣିଜ୍ୟ କରି ନିଜ ଦେଶକୁ ବହୁ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଆଣି ଧନୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଭାରତକୁ ମଧ୍ୟ ଇଂରେଜମାନେ ସମୁଦ୍ର ପଥ ଦେଇ ବ୍ୟବସାୟ କରିବାକୁ ଆସିଥିଲେ । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲେ, ଭାରତର ଲୋକେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି ଓ ସେମାନଙ୍କର ଭଲ ସେନାବାହିନୀ ନାହିଁ, ସେମାନେ ଭାରତୀୟଙ୍କଠାରୁ

(ବଲାତରେ ସେମାନଙ୍କ ସ୍କୁଲ୍ ପିଲା କେତୋଟି ଜନଷ ତଆର କରଛନ୍ତ ।)

ଶାସନ କ୍ଷମତା ଛଡ଼ାଇ ନେଲେ । ସେମାନେ ମୋଟ ଉପରେ ଦୁଇ ଶହ ବର୍ଷ ଭାରତ ଶାସନ କରିଥିଲେ । ୧୯୪୭ରେ ଭାରତ ସ୍ୱାଧୀନ ହେଲା ପରେ ଭାରତର ଲୋକେ ନିଜ ଦେଶକୁ ନିଜେ ଶାସନ କରୁଛନ୍ତି ।

ଆଗେ ଇଂରେଜମାନେ ଯେଉଁ ଦେଶ ସବୁକୁ ଶାସନ କରୁଥିଲେ, ଏବେ ସେଥିରୁ ଅଧିକାଂଶ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇଗଲେଣି । କିନ୍ତୁ ଇଂରେଜମାନେ ବହୁ ଦେଶ ସହିତ ବ୍ୟବସାୟ ବାଣିଜ୍ୟ କରନ୍ତି । ଇଂରେଜମାନେ ଭଲ ବ୍ୟବସାୟୀ ଜାତି ବୋଲି ଜଣାଶୁଣା । ବ୍ୟବସାୟ ବାଣିଜ୍ୟ (ଓ ବିଭିନ୍ନ ଶାସନ କରିବା ପାଇଁ ଦେଶ ଶାସନ) କରିବାପାଇଁ ଇଂରେଜମାନେ ସମୁଦ୍ର ପଥରେ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶକୁ ଯାଇଥିଲେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ଧନୀ ଓ ବଡ଼ ହେବା ମୂଳରେ ଅଛି ସମୁଦ୍ର ।

ଇଂରେଜମାନେ ସମୁଦ୍ର ବିଷୟରେ ଅନେକ ଗପ ଶୁଣନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଯେମିତି ସମୁଦ୍ର ବିଷୟରେ ଜାଣିବେ, ସେଥିପାଇଁ ଶିକ୍ଷକମାନେ ଦୃଷ୍ଟି ରଖନ୍ତି । ସ୍କୁଲମାନଙ୍କରେ ଓ ସମୁଦ୍ରକୂଳରେ ମିଳୁଥିବା ଜିନିଷ ସବୁ ରଖାଯାଇଥାଏ । ଟା'ଛୁଟି ଖରା ପାଗ ହେଲେ ବେଳେ ବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମୁଦ୍ର କୂଳକୁ ବୁଲିବାକୁ ନିଆଯାଏ ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସେମାନଙ୍କ ସ୍କୁଲ ପିଲାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କେତେଥର ଥିଏଟର୍ ଓ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲେ । ଥରେ ଦି'ଥର ସେମାନେ ଯାଦୁଘର ବା ମିଉଜିଅମ୍ ବି ଯାଇଥିଲେ । ବିଲାତର ପିଲାମାନେ ଯେମିତି ଖାଲି ବହି ଘୋଷିବେ ନାହିଁ, ବହି ପଢ଼ା ସାଙ୍ଗକୁ ବାହାର ଦୁନିଆରୁ ଅନେକ କଥା ଶିଖିପାରିବେ, ପାଠ ସାଙ୍ଗକୁ ଶାଠରେ ବି ଧୂରନ୍ଧର ହୋଇ-ପାରିବେ, ଏଥିପ୍ରତି ପିଲାମାନଙ୍କ ବାପା-ମାଆ ଓ ଶ୍ରେଣୀ ଶିକ୍ଷକ ସବୁବେଳେ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅନ୍ତି ।

ସେଥିପାଇଁ ଇଂରେଜ ଜାତି ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନ ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଖେଳ-କସରତ, ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ା, ସମୁଦ୍ର ପହଁରି ଯିବା, ସବୁଥିରେ ପୃଥିବୀରେ ଆଗୁଆ ହୋଇ ଆସିଛି ।

ତୁମର ଗରମ ଦେଶ, ଆମର ଥଣ୍ଡା ଦେଶ :

ଯେଉଁଦିନ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସେମାନଙ୍କ ମାଆଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସ୍କୁଲକୁ ଗଲେ, ସେଦିନ ଗୋଟିଏ ମଜା କଥା ହେଲା । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଇଂରେଜ ପିଲାମାନେ ଜାଣି ପାରିଲେ,

ପିଲା ଦୁ'ଜଣ ନଷ୍ଟ ପ୍ରାୟ ଭାରତରୁ ଆସିଛନ୍ତି । କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ଦେହର ରଙ୍ଗ ସାବନା । ପୁଣି ମାଆ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ତାଳମାର ଏକାସଙ୍ଗେ ପାଟି କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ 'ତୁମର ଗରମ ଦେଶ, ଆମର ଥଣ୍ଡା ଦେଶ' । ଭାରତ ଯେ ଗରମ ଦେଶ, ଏକଥା ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ମାଆ ତା' ପରଦିନ ପିଲାମାନଙ୍କ ସ୍କୁଲକୁ ଗଲାବେଳେ 'ମିସ୍' ତାଙ୍କୁ ଶ୍ରେଣୀକୁ ଡାକନେଲେ । ପିଲାମାନେ ଶ୍ରେଣୀରେ ଜଣେ ଅତିଥି ଦେଖି ଭାରି ଖୁସି ହେଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଦେଶରେ ତ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଶାଢ଼ୀ କେମିତି ପିନ୍ଧନ୍ତି ବୋଲି ସେମାନେ ପଚାରିଲେ । ବାବୁ-ପାପୁଙ୍କ ମାଆ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେମିତି ଶାଢ଼ୀ ପିନ୍ଧନ୍ତି, ବୁଝାଇ ଦେଲେ ।

କୌଣସି ନୂଆ ଲୋକ ଦେଖିଲେ ଇଂରେଜ ପିଲାମାନେ ଲାଜ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ନୂଆ ଲୋକ ସଙ୍ଗେ କଥା କହିଲେ, ନୂଆ କିଛି ଶିଖିଲେ ସେମାନେ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି ।

ଶ୍ରୀମତୀ ହଜିନ୍‌ବଥାମଙ୍କ ପାହାଡ଼ୀ ମୂଷା :

ଦିନେ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ବାପା ସେଣ୍ଟ ଷ୍ଟିଫେନ୍‌ସ୍ ପ୍ରାଇମେରୀ ସ୍କୁଲର ଜଣେ ମିସ୍ ଶ୍ରୀମତୀ ହଜିନ୍‌ବଥାମ୍‌ଙ୍କଠାରୁ ଖଣ୍ଡିଏ ଚିଠି ପାଇଲେ । ଚିଠିରେ ଲେଖାଥିଲା, 'ଏଇ ଶନିବାର ଦିନ ଆମ ସ୍କୁଲର ପାହାଡ଼ୀ ମୂଷାଟି ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବ । ପିଲାମାନେ ମୂଷାକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେବେ । ମୁଁ ମୂଷାଟିକୁ ଶୁକ୍ରବାର ସଞ୍ଜରେ ଆପଣଙ୍କ ଘରେ ଛାଡ଼ିଦେଇ ଆସିବି ଓ ସୋମବାର ସକାଳେ ସ୍କୁଲକୁ ନେଇ ଆସିବି ।'

ପିଲାମାନେ ଯେପରି ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଜାଣିବେ ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲପାଇବାକୁ ଶିଖିବେ, ସେଥିପାଇଁ ବିଲାତରେ ସମସ୍ତେ ଦୃଷ୍ଟି ଦିଅନ୍ତି । କେତେକ ସ୍କୁଲରେ ପାହାଡ଼ୀ ମୂଷା, ଠେକୁଆ, ଝିଙ୍କ ବା ଅନ୍ୟ ଜୀବଜନ୍ତୁ ପୋଷା ହୋଇଥାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସୀ ହୁଅନ୍ତି ।

ବିଲାତରେ ଲୋକେ ବହୁ ପ୍ରକାର ପୋଷା ଜନ୍ତୁ ରଖନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଲୋକ ରଖନ୍ତି କୁକୁର । ଯେତେବେଳେ ବଜାର ବୁଲି ବାହାରିଲେ ତୁମେ ଦେଖିବ, ଅନେକ ଲୋକ

ସେମାନଙ୍କ କୁକୁରମାନଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗରେ ଧରି ରାସ୍ତାରେ ବୁଲୁଥାନ୍ତି । ଏତେ ସୁନ୍ଦର ଓ ଏତେ ଜାତିର କୁକୁର ଆଉ କେଉଁ ଦେଶରେ ମିଳିବା କଠିନ । କୁକୁରମାନଙ୍କୁ ଇଂରେଜ ଲୋକେ ଏତେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ଯେ କେହି କେହି ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜ ବାସନରୁ ଖୁଆନ୍ତି ଓ ନିଜ ପାଖରେ ଶୁଆନ୍ତି । ବେଳେ ବେଳେ ଆଖିରେ ପଡ଼େ, ଘରର କାଚ ଝରକା ପଛପଟେ କଣ୍ଢେଇପରି ସୁନ୍ଦର କୁକୁରଟିଏ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ବସି ରାସ୍ତାଆଡ଼େ ଅନାଇ ରହିଛି !

କୁକୁର ଛଡ଼ା ବିଲାତରେ ଠେକୁଆ· ପାହାଡ଼ୀ ମୂଷା, ଛଟ୍ ଘୋଡ଼ା ଏମିତି କି ଗଧକୁ ବି କେହି କେହି ପୋଷିଥାନ୍ତି । ଅନେକ ଲୋକ ଚଢ଼େଇ ମଧ୍ୟ ରଖନ୍ତି । ପୋଷା ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ବିକ୍ରୀ କରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଦୋକାନ ଅଛି । ମାଗଣାରେ ବି ଅନେକ ଲୋକ ଠେକୁଆ ଛୁଆ ବା ଅନ୍ୟ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତି । ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ବଜାରରେ ସୁବିଧାରେ ମିଳେ ।

ବାବୁ ତା ବାପାଙ୍କୁ ଲଗାଇଲା, 'ଆମେ ବିଲାତରୁ ଗୋଟିଏ କୁକୁର ଆମ ଦେଶକୁ ନେବା ।' ତା' ବାପା ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଦେଶରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଆଣିଲେ ତୁମକୁ ଉଭୟ ଦେଶର ସରକାରଙ୍କ ଅନୁମତି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତା ଛଡ଼ା ବିଲାତରୁ ଗୋଟିଏ କୁକୁର ଭାରତକୁ ଆଣିଲେ ତା' ପାଇଁ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଭଡ଼ା କେତେ ପଡ଼ିବ ଜାଣ ? ପ୍ରାୟ ସାତ ହଜାର ଟଙ୍କା । ଏତେ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ବିଲାତରୁ ଭାରତକୁ କୁକୁରଟିଏ ଆଣିବା ବୋକାମି ନୁହେଁ ତ ଆଉ କ'ଣ ?

ହାତୀ, ମହାବଳ ବାଘ ଓ ମହାରାଜା :

ଥରେ ପାପୁ ତାଙ୍କ ସ୍କୁଲରୁ ଭାରତ ବିଷୟରେ ଗୋଟିଏ ବହି ଆଣିଥିଲା । ଜଣେ ଇଂରେଜ ଲେଖକ ସେ ବହିଟି ଲେଖିଥିଲେ । ସେଥିରେ କୁହା ଯାଇଥିଲା, ଭାରତ ହାତୀ, ମହାବଳ ବାଘ ଓ ମହାରାଜାମାନଙ୍କ ଦେଶ । ବହିରେ ହାତୀ, ମହାବଳ ବାଘ ଓ ମହାରାଜା-ମାନଙ୍କର ଫଟ ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ମହାରାଜା ଜରିର ଚକ୍ ଚକ୍ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲେ ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ଅତି ସୁନ୍ଦର ମୁକୁଟଟିଏ ଲଗାଇଥିଲେ ।

ପାପୁ ବହିଟିକୁ ତା' ବାପାଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲା । କହିଲା, "ବାପା, ମୁଁ ତ କେବେ ଭାରତରେ ମହାରାଜା ଦେଖିନାହିଁ । ମୋତେ ମୋ ସାଙ୍ଗମାନେ କହୁଛନ୍ତି, ତୁମ ଦେଶରେ

ଅନେକ ମହାରଜା ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଥିବ ।" ବାପା କହିଲେ, "ହଁ, ଆମ ଦେଶରେ ଆଗେ ରଜାମାନେ ଦେଶ ଶାସନ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ବିଲାତ ପରି ଆମଦେଶରେ ଲୋକେ ନିଜନିଜର ସରକାର ଗଢ଼ିଛନ୍ତି । ଆଉ ରଜା ମହାରଜାମାନେ ନାହାନ୍ତି ।"

"ତେବେ ଭାରତ ମହାରଜାମାନଙ୍କର ଦେଶ ବୋଲି ଇଂରେଜ ଲେଖକ କାହିଁକି ଲେଖିଛନ୍ତି ?" ପାପୁ ପଚାରିଲା ।

ବାପା ଟିକିଏ ସମୟ ଚୁପ୍ ରହିଲେ । କହିଲେ, "ଆମ ଭାରତ ବିଲାତଠାରୁ ବହୁ ଗୁଣରେ ଅଲଗା । ଆମର ଜଳବାୟୁ, ଗଛଲତା, ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ସବୁ ଅଲଗା । ପୁଣି ଆମ ଦେଶର ଲୋକେ ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କ ତୁଳନାରେ ଖୁବ୍ ଗରିବ । ତେଣୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଇଂରେଜ ଲୋକେ ଆମ ଦେଶ ବିଷୟରେ ଭୁଲ ଧାରଣାମାନ ପୋଷିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ଆମ ଦେଶକୁ ଠିକ୍ ବୁଝି ନ ପାରି ଗୋଟିଏ ଅଦ୍ଭୁତ ବିଚିତ୍ର ଦେଶ ବୋଲି ଭାବନ୍ତି । ବିଲାତରେ ହାତୀ, ବାଘ, ହାତୀ ପ୍ରଭୃତି ପଶୁ ନାହାନ୍ତି । ପୁଣି ଆମ ଦେଶର ରଜାମାନଙ୍କ ଚାଲିଚଳଣ, ପୋଷାକ —ଏସବୁ ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ବିଚିତ୍ର ମନେହୁଏ । ତେଣୁ କେହି କେହି ଭାରତ କହିଲେ, ହାତୀ, ମହାବଳ ବାଘ ଓ ମହାରଜାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝନ୍ତି ।"

ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗମାନେ ବେଳେ ବେଳେ ଭାରତ ବିଷୟରେ କହୁଥିଲେ, 'ତୁମର କି ମଜା !' କିମ୍ବା 'ତୁମ ଦେଶରେ ଆମ୍ବ ଓ ନଡ଼ିଆ ମିଳେ । କି ବଢ଼ିଆ ଫଳ !'

କିନ୍ତୁ ବିଲାତର ଅନେକ ଲୋକ ଭାରତକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ଭାରତରେ କାହିଁକି ଏତେ ଭିକାରି ଅଛନ୍ତି ଓ ଭାରତର ରାସ୍ତାଘାଟ କାହିଁକି ଏତେ ମଇଳା ବୋଲି ସେମାନେ ପଚାରନ୍ତି । ତା'ଛଡ଼ା ବିଲାତରେ କଳା ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ଇଂରେଜ ଲୋକ ମନେ ମନେ ଘୃଣା କରନ୍ତି । କଳା ରଙ୍ଗର ଲୋକେ ଗୋରା ଲୋକଙ୍କ ଠାରୁ ହୀନ ବୋଲି ସେମାନଙ୍କ ଧାରଣା । ଥରେ ଦୁ'ଥର ବାବୁ-ପାପୁଙ୍କୁ କେହି କେହି 'ବ୍ଲାକ' ବା 'କଳା' ବୋଲି ଡାକିଥିଲେ । ଏହାଶୁଣି ମନକଷ୍ଟ ହେବା କଥା । ଦିନେ ଦୁହେଁ ବାପାଙ୍କୁ ଏକଥା କହିଲେ ।

ବାପା କହିଲେ, "ବିଲାତ ଗୋଟିଏ ଅତି ବଡ଼ ଓ ପୁରୁଣା ଦେଶ । ପୃଥିବୀର ଅନ୍ୟ ଦେଶମାନେ ବିଲାତରୁ ଅନେକ କିଛି ଶିଖିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସବୁ ଦେଶରେ ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ ଉଭୟ ଅଛି । ଆମ ଦେଶ ଗରିବ ଓ ଆମ ଦେଶରେ ବହୁତ ଭିକାରି ଅଛନ୍ତି, ଏକଥା ସେମିତି ସତ,

ବିଲାତରେ ଅନେକ ଲୋକ କଳା ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲ ନ ପାଇବା ବି ସେମିତି ଯାତ । ଆମର ଅନ୍ୟ ଦେଶରୁ ଭଲ କଥା ଶିଖିବା ଉଚିତ । ତୁମକୁ କେହି କେହି 'କଳା' ବୋଲି ଗାଳିଦେଲେ ତୁମେମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଗାଳିଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ କଥାରେ କାନ ନ ଦେବା ଭଲ ।"

ଖ୍ରୀସ୍ ଓ ନୀଲ୍ ପିଆଜି ଖାଇବାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି :

ଥରେ ଦିଥର ସିନା ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କୁ କେହି କେହି ଇଂରେଜ ପିଲା 'ବ୍ଲାକ' ବୋଲି ଚିଡ଼େଇଲେ, କିନ୍ତୁ ମୋଟାମୋଟି ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କର ବହୁତ ଇଂରେଜ ସାଙ୍ଗ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେମାନେ ଫୁଟ୍‌ବଲ୍, କ୍ରିକେଟ୍, ରିଂ ବଲ୍ ପ୍ରଭୃତି ଖେଳୁଥିଲେ । ବାବୁ କେତେଥର ଇଂରେଜ ପିଲାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଝରଣାକୁ ଯାଇ ବନ୍ଶୀରେ ମାଛ ଧରିଥିଲା । ବନ୍ଶୀରେ ମାଛ ଧରିବା ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ସଉକ । ବେଳେ ବେଳେ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସାଥୀରେ ଜଙ୍ଗଲକୁ ଯାଇ ବାଦାମ ଓ ବ୍ଲାକ୍‌ବେରି (ଏକପ୍ରକାର କୋଳି) ତୋଳୁଥିଲେ । କେହି କେହି ସାଙ୍ଗ ସେମାନଙ୍କ ଜନ୍ମ ଦିନରେ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲେ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବି ସେମାନଙ୍କ ଜନ୍ମଦିନକୁ ଇଂରେଜ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଡାକୁଥିଲେ ।

ଇଂରେଜ ପିଲାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଜନ୍ମ ଦିନଟିକୁ ଭଲଭାବରେ ପାଳନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର କେକ୍ (ପିଠା) ଓ ଫଳ ରସ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟନ୍ତି । ତା' ଛଡ଼ା ଯାହାର ଜନ୍ମଦିନ, ସେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କେକ୍ ଛୁରୀରେ କାଟି ସେଥିରୁ ଖଣ୍ଡେ ନିଜେ ଖାଏ ଓ ବାକି ଖଣ୍ଡ ସବୁ ସାଙ୍ଗପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦିଏ । ଏହି କେକ୍‌ଟିକୁ 'ବାର୍ଥ ଡେ କେକ୍' ବା ଜନ୍ମଦିନ ପିଠା କହନ୍ତି । ପିଲାଟିକୁ ଯେତିକି ବର୍ଷ ପୂରିଥାଏ, ସେତିକିଟି ଜଳନ୍ତା ମହମବତୀ ସେ ଫୁଙ୍କି ଲିଭାଇ-ଦିଏ । ସାଙ୍ଗପିଲାମାନେ ପିଲାଟିକୁ ଅନେକ ଉପହାର ଦିଅନ୍ତି ଓ 'ତୁମର ଜନ୍ମଦିନ ସୁଖମୟ ହେଉ' ବା 'ହାପି ବାର୍ଥ ଡେ ଟୁ ୟୁ' ବୋଲି ଗୀତଟିଏ ଗାଆନ୍ତି ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ଘର ପାଖରେ ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପଢ଼ୁଥିଲେ ଦୁଇଟି ପିଲା— ଖ୍ରୀସ୍ ଓ ନୀଲ୍ । ଖ୍ରୀସ୍‌କୁ ପାଞ୍ଚବର୍ଷ, ନୀଲ୍‌କୁ ସାତ ବର୍ଷ । ସେମାନଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ବାଳ ହଳଦିଆ । ଆଖି ଡୋଳା ନେଳି ନେଳି । ସେମାନେ ଥିଲେ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କର ପ୍ରିୟ ସାଙ୍ଗ ।

ଖ୍ରୀସ୍ ଓ ମାଲ୍ ସ୍କୁଲରୁ ଫେରିଲେ ସେମାନଙ୍କ ସାଇକେଲ୍ ନେଇ ପଡ଼ିଆରେ ଚଲାନ୍ତି । ପାଗ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଥିଲେ ସେମାନେ ଘର ଭିତରେ ଖେଳନ୍ତି କିମ୍ବା ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖନ୍ତି । ଟେଲିଭିଜନ୍ ତୁମ ଭିତରୁ ଅନେକେ ଦେଖି ନ ଥିବ । ଟେଲିଭିଜନ୍ ଯନ୍ତ୍ରରେ ଠିକ୍ ସିନେମାଭଳି ଛବି ଦେଖାଯାଏ । ପ୍ରାୟ ସବୁ ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଥାଏ । ପିଲାଙ୍କଠାରୁ ବୁଢ଼ାଯାଏଁ ସମସ୍ତେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ବସି ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖନ୍ତି । ଏହି ଟେଲିଭିଜନ୍ କଥା ତୁମକୁ ପରେ କହିବ ।

ଖ୍ରୀସ୍ ଓ ମାଲ୍ ଦିନେ ଦିନେ ସ୍କୁଲରୁ ଆସି ଘରେ ବହିପତ୍ର ରଖିଦେଇ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ଘର ଦୁଆର ଠକ୍‌ଠକ୍ କରନ୍ତି । ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ମାଆଙ୍କୁ ପଚାରନ୍ତି, 'ସେଇ ଜିନଷଟି ଅଛି ?'

ସେଇ ଜିନଷଟି କ'ଣ ଜାଣିଛ ? ସେଇଟି ହେଲା ପିଆଜ । ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ମାଆ ଘରେ ବେଳେ ବେଳେ ପିଆଜ ତିଆରି କରନ୍ତି । ଖ୍ରୀସ୍ ଓ ମାଲ୍ କେତେଥର ପିଆଜ ଖାଇଛନ୍ତି । ପିଆଜ ସେମାନଙ୍କୁ ଖୁବ୍ ଭଲଲାଗେ । ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ତ ପିଆଜ ହୁଏନାହିଁ କି ବିଲାତର ଦୋକାନରେ ପିଆଜ ବିକ୍ରୀ ହୁଏ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଖ୍ରୀସ୍ ଓ ମାଲ୍ ପିଆଜ ଖାଇବାକୁ ମନ ହେଲେ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବିଲାତରେ ଥିବାବେଳେ ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କ ପରି ଖାଦ୍ୟ ଖାଉଥିଲେ । ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କ ପାଉଁରୁଟି, ଲହୁଣୀ, ଶିମ୍ବମଞ୍ଜି ଓ ବ୍ରୁସେଲସିଝା, ମାଛ, ଗୋରୁ, କୁକୁଡ଼ା ଓ ମେଣ୍ଢାମାଂସ, ସେଓ ପ୍ରଭୃତି ଫଳ ଖା'ନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଫଳରସ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ପିଅନ୍ତି । ଇଂରେଜ ଲୋକେ ପରିବା ଓ ମାଂସକୁ ସିଝାଇ ବା ପୋଡ଼ି ଖାଇବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଏପରି ରାନ୍ଧିଲେ ଖାଦ୍ୟସାର ନଷ୍ଟ ହୁଏନାହିଁ । ସେମାନେ ଆମଭଳି ବହୁତ ତେଲ ଓ ମସଲା ଦେଇ ରାନ୍ଧନ୍ତି ନାହିଁ । ସିଝା ଓ ପୋଡ଼ା ମାଂସ ବା ପରିବା ସାଙ୍ଗରେ ଲୁଣ ଓ ଗୋଲମରିଚ ଗୁଣ୍ଡ ମିଶାଇ ଖା'ନ୍ତି ।

ଆମେ ଭାରତରେ ଭାତ ବା ରୁଟି, ଡାଲି ଓ ତରକାରୀ ପ୍ରଭୃତି ବେଶୀ ଖାଉ । ଦୁଧ, ମାଛ, ମାଂସ ବା ଫଳ ବେଶୀ ଖାଇ ପାରୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବିଲାତରେ ଲୋକେ ଦୁଧ, ଛେନା, ଲହୁଣୀ, ମାଂସ, ମାଛ ଓ ଫଳ ପ୍ରଭୃତି ବହୁତ ଖାଇ ପାରନ୍ତି । ତେଣୁ ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କ

ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଆମ ଦେଶର ଲୋକଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟଠାରୁ ଭଲ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବିଲାତରେ ରହିବା ଫଳରେ କିଛିଦିନପରେ ସେମାନଙ୍କ ଓଜନ ଟିକିଏ ବଢ଼ିଗଲା ଓ ସେମାନଙ୍କ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଆଗଠାରୁ ଭଲ ରହିଲା ।

ବିଲାତରେ ତ ଏବେ ଭାରତରୁ ବହୁତ ଲୋକ ଯାଇ ରହୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଚାଉଳ, ଡାଲି, ଅଟା, ମସଲା ପ୍ରଭୃତି ବଜାରରେ ସହଜରେ ମିଳୁଛି । ଭାରତର ଲୋକେ ଘରେ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ଦେଶର ଖାଦ୍ୟ ତିଆରି କରନ୍ତି । ବିଲାତରେ ଅନେକ ହୋଟେଲରେ ଭାରତୀୟ ଖାଦ୍ୟ ମିଳେ । ବିଲାତର ରାଜଧାନୀ ଓ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ସହର ଲଣ୍ଡନରେ ତ ଏମିତି ଅନେକ ହୋଟେଲ ଅଛି । ବହୁତ ଇଂରେଜଲୋକ ବେଳେ ବେଳେ ଏମିତି ହୋଟେଲକୁ ଆସି ଭାରତୀୟଙ୍କ ପରି ଭାତ, ଡାଲି, ତରକାରୀ, ଆଚାର ଓ ପାମ୍ପଡ଼ ପ୍ରଭୃତି ଖାଇବାକୁ ଭଲପା'ନ୍ତି ।

ଟେଲିଭିଜନ :

ବିଲାତରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରେ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଯେତେବେଳେ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । ସେମାନେ ତ ଆଗରୁ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖି ନ ଥିଲେ । ଆମ ଦେଶରେ ଖୁବ୍ କମ୍ ଜାଗାରେ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ବିଲାତରେ ଘରେ ଘରେ ଟେଲିଭିଜନ୍ । ଟେଲିଭିଜନ୍‌ର ଦାମ୍ ବେଶୀ । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ନୂଆ ଟେଲିଭିଜନ୍ କିଣି ନ ପାରନ୍ତି, ସେମାନେ ଭଡ଼ାରେ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଆଣିପାରନ୍ତି । ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ବାପା ଭଡ଼ାରେ ଗୋଟିଏ ଟେଲିଭିଜନ୍ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଆଣିଥିଲେ ।

ଆମେ ଯେମିତି ରେଡ଼ିଓରେ ଦୂରର କଥା ଶୁଣିପାରୁ, ସେମିତି ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଦୂରର ଛବି ଦେଖିପାରୁ । କେଉଁଠି ଫୁଟବଲ୍ ଖେଳ ହେଲା, କେଉଁଠି କେଉଁ ନେତା ଭାଷଣ ଦେଲେ, କେଉଁଠି ସର୍କସ କି ନାଟକ ଦେଖାହେଲା—ଘରେ ବସି ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ସବୁ ଦେଖିହେବ । ବିଲାତରେ ବହୁତ ସମୟରେ ଥଣ୍ଡା, କୁହୁଡ଼ି, ବରଫଯୋଗୁ ଲୋକେ ଘରୁ ବାହାରି ପାରନ୍ତିନାହିଁ । ତେଣୁ ଘର ଭିତରେ ବସି ମଜାରେ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖନ୍ତି ।

ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ପିଲାଠାରୁ ବୁଢ଼ାଯାଏଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଛବି ଦେଖାଯାଏ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସ୍କୁଲରୁ ଫେରିଲାପରେ ଜଳଖିଆ ଖାଇ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଆଗରେ ବସି ପଡ଼ନ୍ତି ।

ସେତିକବେଳେ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ମଜା ଛବି ଥାଏ 'ପ୍ଲେ ସ୍କୁଲ' । ସେଥିରେ କେହି-ଜଣେ ମଜା ଗପ କହେ; ପିଲାମାନେ କେମିତି ଚିତ୍ର ଆଙ୍କିବେ, କଣ୍ଢେଇ ତିଆରି କରିବେ, ଗୀତ ଗାଇ ପାରିବେ, ଏସବୁ ବି ଶିଖାଯାଏ । ତା ଛଡ଼ା ଠେକୁଆ, ଭାଲୁ, ବିଲେଇ, ମୂଷା, କୁକୁଡ଼ା ପ୍ରଭୃତିଙ୍କୁ ନେଇ ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ କେତେ ପ୍ରକାର କାହାଣୀ ଦେଖାଯାଏ । ଏଇ ଜନ୍ତୁମାନେ ଠିକ୍ ମଣିଷଙ୍କ ପରି କଥା କହନ୍ତି ଓ ଗୋଳମାଳ କରନ୍ତି । ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ଲାଗେ, ସେମାନେ ଯେମିତି ଠିକ୍ ମଣିଷ ପରି, ଖାଲି ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ବାହାରର ଖୋଳଟା ଅଲଗା !

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଫୁଟବଲ ଓ କ୍ରିକେଟ୍ ଖେଳ ଦେଖିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଏଇ ଦୁଇଟି ଖେଳ ବିଲାତରେ ଖୁବ୍ ପ୍ରିୟ । ଆମ ଦେଶରେ ବି ଏଇ ଦୁଇଟି ଖେଳକୁ ଏବେ ପିଲାମାନେ ଖୁବ୍ ପସନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି । ଆମେ ଇଂରେଜ ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଏଇ ଖେଳ ଦୁଇଟି ଶିଖିଛୁ କହିଲେ ଭୁଲ୍ ହେବନାହିଁ ।

ପାପୁ ସବୁବେଳେ ତା ବାପାଙ୍କୁ କହୁଥିଲା—"ଆମେ ଭାରତ ଫେରିଗଲାବେଳେ ବିଲାତରୁ ଗୋଟିଏ ଟେଲିଭିଜନ୍ ନେଇଯିବା ଓ ସେଠାରେ ବସି ମଜା ଛବିସବୁ ଦେଖିବା ।" କିନ୍ତୁ ବିଲାତରୁ ଟେଲିଭିଜନ୍‌ଟିଏ ଆଣିଲେ ତ ଭାରତରେ ବସି ବିଲାତର ଛବି ଦେଖିହେବ-ନାହିଁ । ବିଲାତର ଟେଲିଭିଜନ୍‌ମାନଙ୍କରେ ଦେଖାଯାଉଥିବା ଛବି ବିଲାତର ଟେଲିଭିଜନ୍ ଷ୍ଟେସନମାନଙ୍କରୁ ଆସେ । ଏତେ ଦୂରରୁ ଆମେ ବିଲାତର ଛବି ଦେଖି ପାରିବା ନାହିଁ । ଆମ ଦେଶରେ କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖିବାର ସୁବିଧା ଅଛି ସତ; କିନ୍ତୁ ବିଲାତ ଭଳି ଏତେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଛବି ଦିନର ସବୁ ସମୟରେ ଦେଖିବାର ସୁବିଧା ନାହିଁ । ବିଲାତର ଟେଲିଭିଜନ୍‌ମାନଙ୍କରେ ଖାଲି ସେମାନଙ୍କ ଦେଶର କଥା ଦେଖାହୁଏ ନାହିଁ । ପୃଥିବୀର ଅନ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ବି କେତେ କ'ଣ ଦେଖାହୁଏ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବିଲାତରେ ଥିବାବେଳେ ଥରେ ଆମ ଓଡ଼ିଶାର କୋଣାର୍କ ମନ୍ଦିର ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଦେଖା ହୋଇଥିଲା । ଦୂର ଦେଶରେ ରହି ନିଜ ଦେଶର ଛବି ଦେଖିଲେ କେଡ଼େ ଖୁସୀ ଲାଗେ, ବୁଝି ପାରୁଛ !

ବିଲାତର ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଯେ ଖାଲି ଖେଳ ଓ ମଜା ମଜା ଛବି ଦେଖାଯାଏ, ତା ନୁହେଁ । ପିଲା ଓ ବଡ଼ ସମସ୍ତଙ୍କ ଦେଖିଲାଭଳି ଅନେକ ଛବି ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ । ଯେଉଁମାନେ

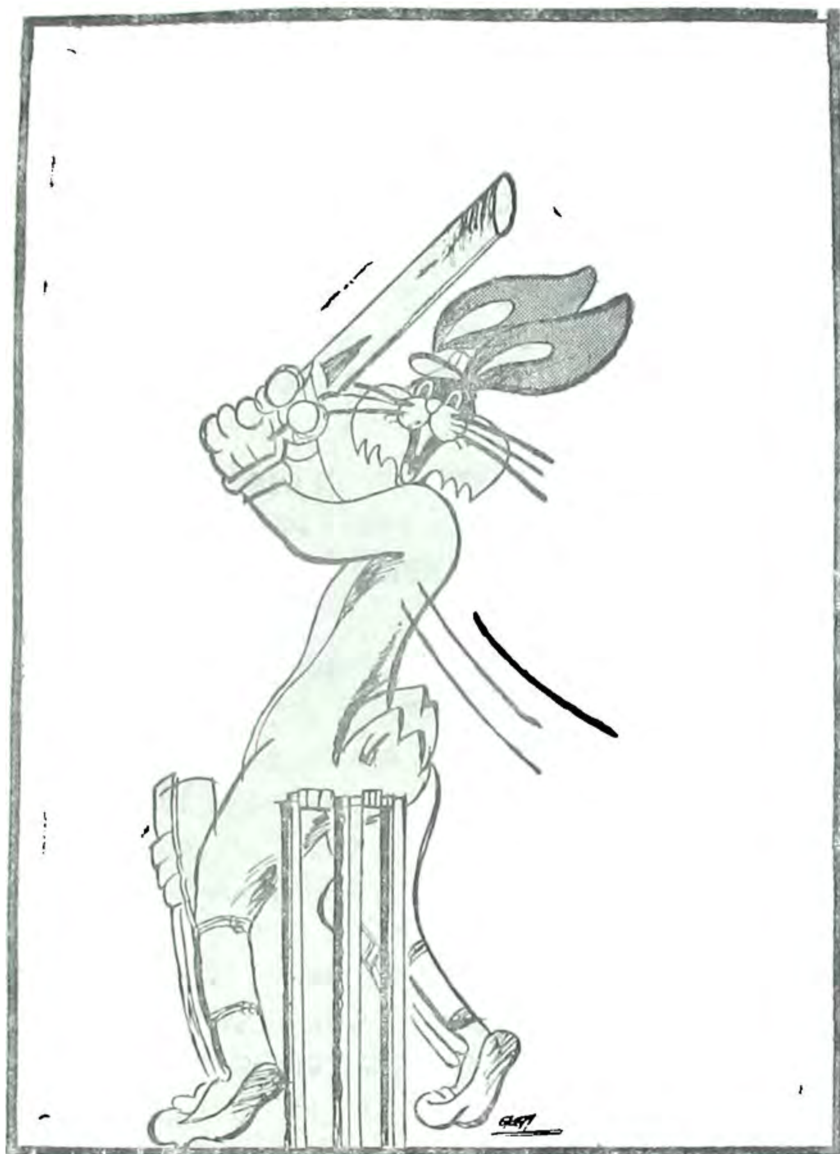
ପଇସା ନ ଥିବାରୁ ବା ଆଉ କେଉଁ କାରଣରୁ ସ୍କୁଲ ବା କଲେଜରେ ପାଠ ପଢ଼ି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନଙ୍କୁ ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ପାଠ ପଢ଼ାଯାଏ । ଗଛ ଲତା, କୀଟ ପତଙ୍ଗଙ୍କ ଜୀବନଠାରୁ ମଣିଷ ଚନ୍ଦ୍ରମଣ୍ଡଳକୁ ଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୃଥିବୀରେ ଯେଉଁଠାରେ ଯେତେ ଯାହା ଘଟୁଛି, ସେସବୁର ଛବି ତୁମେ ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଦେଖିପାରିବ ।

ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରୁ ବହୁତ ଉପକାର ମିଳେ ସତ କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ ବେଶୀ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବିଲାତରେ ଅନେକ ଲୋକ ସବୁ କାମ ପଛରେ ପକାଇ ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଖାଲି ମଜା ମଜା ଛବି ଦେଖନ୍ତି । ଟେଲିଭିଜନ୍ ଯେମିତି ସେମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ ନିଶା ! ତାଛଡ଼ା ପିଲାମାନେ ବଡ଼ ମଣିଷଙ୍କ ପାଇଁ ଦେଖା ହେଉଥିବା ଛବିଦେଖିବା ସବୁବେଳେ ଭଲ ନୁହେଁ ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବେଳେ ବେଳେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ବାପା ଓ ମାଆ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହେଉଥିଲେ । କହୁଥିଲେ, 'ବହୁତ ଟେଲିଭିଜନ୍ ଦେଖିଲେ ଆଖି ଖରାପ ହୁଏ । ତୁମେମାନେ ବାହାରେ ବୁଲିବୁଲି କରିବା ଓ ଖେଳାଖେଳି କରିବା ଉଚିତ ।'

ବାଦୁଡ଼ି ମଣିଷ, ବଗ୍‌ସ୍‌ବନି, ସିକ୍‌ସ ମିଲିଅନ୍ ଡଲାର୍‌ମ୍ୟାନ୍ :

ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ତ ସବୁଦିନ କେତେ ନୂଆ ନୂଆ ପ୍ରକାର ଛବି ଦେଖାଯାଏ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଏଇ ଛବିମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ବାଦୁଡ଼ି ମଣିଷ, ବଗ୍‌ସ୍‌ବନି ଓ ସିକ୍‌ସ ମିଲିଅନ୍ ଡଲାର‌ମ୍ୟାନ୍ ଥିବା ଛବି ସବୁକୁ ବେଶୀ ଭଲପାଇଲେ । ବାଦୁଡ଼ି ମଣିଷର ଦେହଟି ମଣିଷପରି, କିନ୍ତୁ ମୁହଁରେ ସେ ବାଦୁଡ଼ିର ମୁଖାଟିଏ ପିନ୍ଧିଥାଏ । ତା ଦେହରେ ଖୁବ୍ ବଳ । ତେଣୁ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅତି ସହଜରେ ହଟାଇ ଦିଏ । ବଗ୍‌ସ୍‌ବନି ଗୋଟିଏ ଠେକୁଆ । ଗୋଟିଏ ଅତି ଭୟଙ୍କର ମଣିଷ ଧରିବ ବୋଲି ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ତାକୁ ଧରି ପାରେନାହିଁ । ବଗ୍‌ସ୍‌ବନି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଦୌଡ଼ିପାରେ ଯେମିତି, ତାର ବୁଦ୍ଧି ବି ସେମିତି ସରସ । ମଣିଷଟି ଯେତେ ଉପାୟରେ ତାକୁ ଧରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ ବି ବଗ୍‌ସ୍‌ବନି ତା କବଳରୁ ଖସିଯାଏ । ସିକ୍‌ସ ମିଲିଅନ୍ ଡଲାର୍‌ମ୍ୟାନ୍ ଗୋଟିଏ ମଣିଷ ସତ, କିନ୍ତୁ ତା ହାତ ଓ ଗୋଡ଼ ଭିତରେ ଅତି ଦାମିକା ବୈଜ୍ଞାନିକ ଯନ୍ତ୍ରପାତି ଝଞ୍ଜା ହୋଇଥାଏ । ତେଣୁ ସେ ଅତି ସହଜରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଛ ଉପାଡ଼ି ଦିଏ, କୋଠାଘର ସବୁ ଭାଙ୍ଗିଦିଏ । ଏମିତିକି ରେଲ୍‌ଗାଡ଼ିଠାରୁ ଆହୁରି ଜୋର୍‌ରେ ଧାଇଁପାରେ ।

(ବଗ୍‌ସ୍‌ବନ କ୍ରିକେଟ ଖେଳୁଛି)

ଆମ ଦେଶରେ ଯେମିତି ଭୀମ, ଅର୍ଜୁନ, ହନୁମାନ ପ୍ରଭୃତି ବୀରମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାକୁ 'ପିଲମାନେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ସେମିତି ବିଲାତରେ ପିଲମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦେଶର ବୀରମାନଙ୍କ କଥା ପଢ଼ିବାକୁ ବା ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ସେମାନଙ୍କ ଛବି ଦେଖିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଏଇ ବୀରମାନଙ୍କ ଗପ ଓ ଛବିଥିବା ବହିସବୁ ପିଲମାନେ ବହୁପରିମାଣରେ କିଣନ୍ତି । ଏହି ବୀରମାନଙ୍କ କଣ୍ଢେଇସବୁ ବଜାରରେ ବିକ୍ରୀ ହୁଏ । ପାପୁ ଥରେ ତା ଜନ୍ମଦିନ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସିକ୍‌ସ ମିଲିଅନ୍ ଡଲାର୍ ମ୍ୟାନ୍ କଣ୍ଢେଇ କିଣିଥିଲା ।

ଆମ ଦେଶରେ ଯେମିତି ପିଲମାନେ ବାଘକୁ ମାମୁଁ, ଭାଲୁଆକୁ ନନା ବୋଲି ଡାକନ୍ତି ଓ ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ବିଷୟରେ ଗପ ଶୁଣିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ବିଲାତରେ ବି ସେମିତି ପିଲମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦେଶର ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ବିଷୟରେ କେତେ ଗପ ଶୁଣନ୍ତି । ଭାଲୁ, ଗଧିଆ, ଘୁଷୁରି ଓ ମେଣ୍ଢାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଦେଶରେ ବହୁତ ମଜାଗପ ଅଛି । ବିଲାତରେ ପିଲମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସବୁଠୁ ବେଶୀ ଜଣାଶୁଣା ଗପଟି ହେଉଛି, 'ତିନୋଟି ଭାଲୁ ଓ ଗୋଲ୍‌ଡିଲକ୍' । ସେଇ ଗପଟି ଏଠାରେ କହୁଛି ।

ତିନୋଟି ଭାଲୁ ଜଙ୍ଗଲରେ ରହୁଥାନ୍ତି । ବାପ-ଭାଲୁ, ମାଆ-ଭାଲୁ ଓ ଛୁଆ-ଭାଲୁ । ଦିନେ ସକାଳୁ ସେମାନେ ଜଙ୍ଗଲ ଆଡ଼େ ବୁଲି ଯାଇଥିଲେ । ଘରେ ତିନୋଟି ଥାଳୀରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଗରମ ଗରମ ଜାଉ ରଖା ଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ଟିକିଏ ବୁଲାବୁଲି କରି ଫେରିଲେ ଜାଉତକ ଖାଇବା କଥା ।

ଏଣେ କ'ଣ ହେଲାକି, ଗୋଲ୍‌ଡିଲକ୍ ବୋଲି ଗୋଟେ ଝିଅଟିଏ ଭାଲୁମାନଙ୍କ ଘରେ ପଶିଗଲା । ତିନୋଟି ଥାଳୀରେ ଜାଉ ଥୁଆ ହୋଇଥାଏ । ସେ ସବୁଠୁ ଛୋଟ ଥାଳୀରେ ଛୁଆ ଭାଲୁ ପାଇଁ ଥୁଆ ହୋଇଥିବା ଜାଉତକ ଖାଇଦେଲା । ତା'ପରେ ଘରର ଉପର ମହଲାରେ ଛୁଆ ଭାଲୁ ପାଇଁ ପଡ଼ିଥିବା ଶେଯରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

ଭାଲୁମାନେ ଜଙ୍ଗଲରେ ବୁଲାବୁଲି କରି ଫେରି ଦେଖନ୍ତି ତ କିଏ ସେମାନଙ୍କ ଘରେ ପଶି ଛୁଆ ଭାଲୁର ଜାଉତକ ଖାଇଦେଇଛି ! ସେମାନେ ଖୁବ୍ ରାଗିଗଲେ । ଉପର ମହଲାକୁ ଗଲାବେଳକୁ ଝିଅଟିଏ ଛୁଆ ଭାଲୁ ଶେଯରେ ଚୁପ୍‌ଚାପ୍ ଶୋଇଛି ।

(ବାଦୁଡ଼ି ମଣିଷ)

ଭାଲୁମାନଙ୍କ ପାଟି ଗୋଳରେ ଗୋଲ୍‌ଡିଲକ୍ ଉଠିପଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଲା । ସେଇଦିନୁ ସେ ଆଉ ଜଙ୍ଗଲ ଆଡ଼େ ଯାଏ ନାହିଁ ।

ଆମ ଦେଶରେ ପିଲାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଅଜା, ଆଈ, ଜେଜେବାପା, ଜେଜେମାଆଙ୍କ ଠାରୁ ମଜା ମଜା ଗପ ଶୁଣନ୍ତି । ବିଲାତରେ କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଅଜା, ଆଈ, ଜେଜେବାପା, ଜେଜେମାଆଙ୍କଠାରୁ ଗପ ଶୁଣିବାର ସୁବିଧା ନ ଥାଏ । କାରଣ ବୁଢ଼ାବୁଢ଼ୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା ରହନ୍ତି । ତେଣୁ ବିଲାତର ପିଲାମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦେଶର ମଜା ଗପ ସବୁ ବହିରେ ପଢ଼ନ୍ତି କିମ୍ବା ଗପର ଛବି ସବୁ ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଦେଖନ୍ତି ।

ସେମାନେ ଓଡ଼ିଆ ଭୁଲିଗଲେ :

ପାପୁ ବିଲାତ ଗଲାବେଳେ ମୋଟେ ଇଂରାଜୀ ଜାଣି ନ ଥିଲା । ବାବୁ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଇଂରାଜୀ ଜାଣିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବିଲାତରେ ବର୍ଷଟିଏ ରହିବାପରେ ସେମାନେ ଓଡ଼ିଆ ଭୁଲିଗଲେ । ଘରେ ବି ସେମାନେ ଓଡ଼ିଆରେ କଥା ନ କହି ଇଂରାଜୀରେ କଥା କହିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ବାପା ଓ ମାଆଙ୍କ ଛଡ଼ା ଆଉ କାହାଠାରୁ ସେମାନେ ଆଉ ଓଡ଼ିଆ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ ନାହିଁ । ସ୍କୁଲରେ, ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ, ବଜାରରେ ସବୁଠି ତ ଇଂରାଜୀ । ସେମାନେ ଇଂରାଜୀ ନ କହି ଆଉ କ'ଣ କରିଥାନ୍ତେ ?

ଯେ କୌଣସି ଭାଷାକୁ ପିଲାଦିନେ ଶିଖିବା ଖୁବ୍ ସହଜ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଅଳ୍ପଦିନ ଭିତରେ ଯେମିତି ଇଂରାଜୀ ଶିଖିଗଲେ, ସେଥିରେ ତାଙ୍କ ବାପା ଓ ମାଆ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଠିକ୍ ସେମିତି ଗୋଟିଏ ଇଂରେଜ ପିଲା ଯଦି ଆମ ଓଡ଼ିଶାରେ ରହେ, ତେବେ ସେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଓଡ଼ିଆ ଶିଖି ପାରିବ ଓ ଓଡ଼ିଆ ପିଲାମାନଙ୍କ ପରି ଓଡ଼ିଆ କହି ପାରିବ ।

ବେଳେବେଳେ ବିଲାତରେ ରହୁଥିବା କେହି କେହି ଓଡ଼ିଆ ଲୋକ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ଘରକୁ ବୁଲି ଆସନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବହୁତ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତି । ବିଦେଶରେ ଥିଲାବେଳେ ନିଜଦେଶର ଲୋକଟିଏ ଦେଖିଲେ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗେ । ନିଜଦେଶ, ନିଜ ଭାଷାକୁ, କିଏ ସତେ ଭଲ ନ ପାଏ !

ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗ ନାଇଜଲ୍ :

ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କର ଆଉ ଜଣେ ସାଙ୍ଗର ନାଁଆ ନାଇଜଲ୍ । ସେ ତାର ବାପା, ମାଆ ଓ ସାନ ଭଉଣୀ ଏମ୍ମା ସଙ୍ଗେ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ଘରଠାରୁ ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ରହୁଥାଏ । ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କୁକୁର ଥାଏ । ବେଳେବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ କୁକୁରକୁ ପାଖ ପଡ଼ିଆକୁ କି ଜଙ୍ଗଲ ଆଡ଼େ ବୁଲାଇ ନିଏ ।

ନାଇଜଲ୍‌ର କ୍ରିକେଟ୍ ଖେଳିବାରେ ଖୁବ୍ ଝୁଙ୍କ୍ । ସ୍କୁଲରୁ ଫେରିବା ପରେ ପରେ ସେ ତାର ବ୍ୟାଟ୍ ଓ ବଲ୍ ନେଇ ବାବୁଙ୍କ ଘରକୁ ଚାଲିଆସେ । ବାବୁ ଓ ସେ ଘରପାଖ ପଡ଼ିଆରେ କ୍ରିକେଟ ଖେଳନ୍ତି । ନାଇଜଲ୍‌ର ଆଉ ଗୋଟିଏ ସଉକ ହେଉଛି ବିଭିନ୍ନ ଦେଶର ଷ୍ଟାମ୍ପ୍ ବା ଡାକଟିକଟ ସଂଗ୍ରହ କରିବା । ବାବୁ ବି ଡାକଟିକଟ ସଂଗ୍ରହ କରେ । ତେଣୁ ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଡାକ ଟିକଟ ବଦଳାନ୍ତି । ଯାହାର ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାର ଡାକ ଟିକଟ ଦୁଇଟି ହୋଇଯାଏ, ସେ ଅଧିକା ଡାକଟିକଟଟି ବଦଳାଇ ନୂଆ ଡାକଟିକଟ୍-ଟିଏ ସଂଗ୍ରହ କରେ ।

ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଫୁଟ୍‌ବଲ୍ କି କ୍ରିକେଟ୍ ଖେଳଥିଲେ ନାଇଜଲ୍ ହୋଇ ଶୋଷ ଭୁଲି ଟେଲିଭିଜନ୍ ଆଗରେ ବସିଥାଏ । ଖେଳ ଦେଖିବା ମଝିରେ ବେଳେ ବେଳେ ସେ ବାବୁକୁ ଟେଲିଫୋନ୍ କରେ । ଟେଲିଫୋନ୍‌ରେ ନାଇଜଲ୍ ଓ ବାବୁ ଖେଳ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରନ୍ତି । ଖେଳ ଯେମିତି ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଗୋଟିଏ ନିଶା !

ଶନିବାର ଓ ରବିବାର ହେଲେ ନାଇଜଲ୍ ବାବୁଘରେ ଆସି କେବେ କେମିତି ରହେ । ପିଲା ଦୁହେଁ ଏକାଠି ରହନ୍ତି, ଏକାଠି ଖାଆନ୍ତି ଓ ମନ ଇଚ୍ଛା ଖେଳନ୍ତି । ବାବୁଙ୍କ ଘରେ ଭାତ, ଡାଲି, ତରକାରି ରନ୍ଧାହେଲେ ନାଇଜଲ୍ କିନ୍ତୁ ଖାଇପାରେ ନାହିଁ । ଭାରତୀୟ ଖାଦ୍ୟ ତାକୁ ମୋଟେ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ । ତାକୁ ପାଉଁରୁଟି, ଲହୁଣୀ, ମାଂସ ସିଝା ଓ ଆଳୁ-ଭଜା ଦିଆହୁଏ । କେବେ କେମିତି ବାବୁ ବି ନାଇଜଲ୍ ଘରେ ଶନିବାର ଓ ରବିବାର କଟାଏ । ବାବୁର କିନ୍ତୁ ଇଂରେଜ-ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହୁଏନାହିଁ ।

କିଛିଦିନ ପରେ ନାଇଜଲ୍‌ର ବାପା କ୍ୟାଣ୍ଟେର୍‌ବେରି ସହର ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ସହରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ନାଇଜଲ୍‌ର ନୂଆ ସହରରେ ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲରେ ନାମ ଲେଖାଇଲା । ନାଇଜଲ୍ ଚାଲିଯିବାରୁ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଖୁବ୍ ମନକଷ୍ଟ କଲେ ।

ବିଲାତର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ପର୍ବ :

ବିଲାତରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ପର୍ବଟି ହେଉଛି ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ଡିସେମ୍ବର ମାସ ପଚିଶି ତାରିଖରେ ଏହି ପର୍ବଟି ପଡ଼େ । ଆମେ ଭାରତରେ ଯେମିତି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନଟିକୁ ପାଳନ କରୁ, ବିଲାତରେ ସେମିତି ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନଟିକୁ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ପର୍ବରେ ପାଳନ କରନ୍ତି । ବିଲାତର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ୍ । ଖାଲି ବିଲାତ କାହିଁକି, ୟୁରୋପ, ଆମେରିକା ଓ ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ପ୍ରଭୃତି ମହାଦେଶର ଅଧିକାଂଶ ଲୋକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ୍ । ତେଣୁ ଏହିସବୁ ମହାଦେଶରେ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ଜାକ୍‌ଜମକରେ ପାଳନ କରାଯାଏ । ଆମ ଭାରତରେ ବି ଅନେକ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ୍ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍‌କୁ ମହା ସମାରୋହରେ ପାଳନ କରନ୍ତି ।

ବିଲାତରେ ଖାଲି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନ୍ କାହିଁକି, ଅନ୍ୟ ଧର୍ମର ଲୋକେ ବି ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ପର୍ବଟି ପାଳନ କରନ୍ତି । ଏହି ପର୍ବର ଅନେକ ଦିନ ଆଗରୁ ସମସ୍ତେ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାଇବା ପାଇଁ ଅନେକ ଉପହାର କିଣନ୍ତି । ତା ଛଡ଼ା ନୂଆ ପୋଷାକ ଓ ନୂଆ ଘରକରଣା ଜିନିଷ ସବୁ ବହୁ ପରିମାଣରେ କିଣନ୍ତି । ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ପର୍ବ ଆସିଲେ ଦୋକାନ ଓ ସୁପର ମାର୍କେଟସବୁ ନୂଆ ନୂଆ ଜିନିଷରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଯାଏ । ଦୋକାନମାନଙ୍କରେ ଖୁବ୍ ଭିଡ଼ ହୁଏ । ବର୍ଷରେ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ କିଣାବିକା ହୁଏ ଏହି ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ସମୟରେ ।

ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍‌ରେ ଇଂରେଜ ଲୋକେ ସେମାନଙ୍କ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଉପହାର ଓ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ କାର୍ଡ଼ ପଠାନ୍ତି । ଏହି କାର୍ଡ଼ରେ ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ରସବୁ ଥାଏ ଓ 'ତୁମର ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ସୁଖମୟ ହେଉ' ବୋଲି ଲେଖାଥାଏ । ଘରେ ଘରେ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ବୃକ୍ଷ ସଜାନ୍ତି । କେହି କେହି 'ହୋଲି' ଗଛର ଡାଳରେ ଆଉ କେହି କେହି କାଗଜ, ସୋଲ କିମ୍ବା ପ୍ଲାଷ୍ଟିକରେ ତିଆରି ଗଛରେ ଛୋଟ ଛୋଟ କଣ୍ଢେଇ ଖଞ୍ଜି ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ବୃକ୍ଷ ତିଆରି କରନ୍ତି । ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ନିକଟରୁ ଆସିଥିବା କାର୍ଡ଼ ସବୁକୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ବୃକ୍ଷରେ ଖଞ୍ଜି ଦିଆଯାଏ । ଏହି ବୃକ୍ଷଟିକୁ ଅନେକ ଲୋକ ଝରକା ପାଖରେ ରଖିଥାନ୍ତି ଓ ସେଥିରେ ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ବିଜୁଳିବତି ଲଗାଇଥାନ୍ତି । ତେଣୁ, ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଲୋକେ ଏହି ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ବୃକ୍ଷସବୁକୁ ଦେଖି ପାରନ୍ତି । ରାସ୍ତା ଓ ଦୋକାନମାନଙ୍କରେ ବି ଠାଏ ଠାଏ ବଡ଼ ବଡ଼ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ବୃକ୍ଷ ରଙ୍ଗ ବେରଙ୍ଗର ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ଖଞ୍ଜା ହୋଇ ରଖା ଯାଇଥାଏ । ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ

ହଲାଣ୍ଡର ସବୁ ସହର, ବଜାର ଓ ଘର ସବେ ଯେମିତି ଆନନ୍ଦ ଓ ଆଲୋକରେ ହସିଉଠେ !

(ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ବୃକ୍ଷ)

ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ଆସିଲେ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ବହୁତ ଖୁସୀ ହୁଅନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ବାପା ସେମାନଙ୍କୁ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍‌ରେ ନୂଆ ନୂଆ ବହି ଓ କଣ୍ଢେଇ କିଣି ଦିଅନ୍ତି । ବାବୁର ଖେଳ ଜିନିଷ ଓ କଣ୍ଢେଇ କିଣିବାରେ ଭାରି ଝୁଙ୍କ୍ । କିନ୍ତୁ ପାପୁର ଆଗ୍ରହ ବହି କିଣିବାରେ । ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ସମୟରେ ହଲାଣ୍ଡରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅନେକ ନୂଆ ନୂଆ ବହି ବାହାରେ, ନୂଆ ନୂଆ ପ୍ରକାର କଣ୍ଢେଇ ବି ବଜାରକୁ ଆସେ । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଦୋକାନ ଓ ସୁପର ମାର୍କେଟ୍‌ମାନଙ୍କରେ ବୁଲି ନୂଆ ନୂଆ କଣ୍ଢେଇ ଓ ବହି ଦେଖନ୍ତି । ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିଜେ 'ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ କାର୍ଡ଼' ତିଆରିକରି ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପଠାନ୍ତି ।

ଥରେ ଜଣେ ଇଂରେଜ ଲୋକ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍‌ରେ ବାବୁ, ପାପୁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ବାପା ମାଆଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଡ଼ାକିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ନାଁଆ ଜନ୍ ଷ୍ଟୋନ୍‌ହାଉସ୍ । ଷ୍ଟୋନ୍‌ହାଉସ୍ ଗୋଟିଏ ଗୀର୍ଜାର ପାଦ୍ରୀ । ପ୍ରତିବର୍ଷ ସେ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍‌ରେ ହଲାଣ୍ଡରେ ରହୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଅଣଇଂରେଜ ପରିବାରକୁ ନିଜ ଘରକୁ ଡାକନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଘରେ ସୁନ୍ଦର ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ବୃକ୍ଷଟିଏ ସଜା ହୋଇଥାଏ । ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କୁ

ସେ ଗୋଟିଏ ବହି ଉପହାର ଦେଲେ । ତା ପରେ ବାବୁ, ପାପୁ ଓ ସେମାନଙ୍କ ବାପା-ମାଆ ଷ୍ଟୋନ୍‌ହାଉସ୍‌ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଖାଇବସିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଖାଇବା ଟେବୁଲ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଟର୍କି ଚଢ଼େଇ ସିଝା ହୋଇ ରଖା ଯାଇଥାଏ । ଏଇ ଚଢ଼େଇଟି ଠିକ୍ କୁକୁଡ଼ା ପରି, କିନ୍ତୁ କୁକୁଡ଼ାଠାରୁ ଦୁଇ ତିନିଗୁଣ ବଡ଼ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ୍‌ମସ୍‌ରେ ବିଲାତରେ ସମସ୍ତେ ଟର୍କି ଚଢ଼େଇ ମାଂସ ଖାଇବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କୁ ଟର୍କି ଚଢ଼େଇ ମାଂସ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । ସେମାନେ ଜନ୍ ଷ୍ଟୋନ୍‌ହାଉସ୍‌ଙ୍କ ଘରେ ମଜାରେ ଖ୍ରୀସ୍‌ମସ୍ ଦିନଟି କଟାଇଲେ ।

ଜମ୍ବଲ୍ ସେଲ୍ :

ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ଘର ପାଖରେ କେବେ କେବେ ଜମ୍ବଲ୍ ସେଲ୍ ହୁଏ । ଜମ୍ବଲ୍ ସେଲ୍ ହେଲେ ସେମାନେ ଖୁବ୍ ଖୁସି । ପାପୁ ତ ସବୁବେଳେ ଜମ୍ବଲ୍ ସେଲ୍‌କୁ ଯିବାପାଇଁ ଚାହିଁ ବସିଥାଏ ।

ଜମ୍ବଲ୍ ସେଲ୍ ମାନେ କ'ଣ ଜାଣ ? ପୁରୁଣା ଜିନିଷସବୁ ଅତି ଶସ୍ତାରେ ବିକ୍ରୀ ହେବା । ଲୁଗାପଟା, ଜୋତା, ବହି, କଣ୍ଢେଇ କପ୍, ପ୍ଲେଟ ସବୁ ଏଇ ଜମ୍ବଲ୍ ସେଲ୍‌ରେ ମିଳେ । ଯେଉଁ ଜିନିଷର ଦାମ୍ ଗୋଟିଏ ପାଉଣ୍ଡ ବା କୋଡ଼ିଏ ଟଙ୍କା, ତାହା ପାଞ୍ଚ ପେନ୍‌ସ ବା ଏକ ଟଙ୍କାରେ ମଧ୍ୟ ମିଳିଯାଏ । ତେଣୁ ଜମ୍ବଲ୍ ସେଲ୍‌ରେ ବହୁଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ହୁଏ । ଜିନିଷପତ୍ର ସବୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ବିକ୍ରୀ ହୋଇଯାଏ ଯେ, ବେଳେ ବେଳେ ତୁମକୁ ଖାଲିହାତରେ ଫେରିବା ପାଇଁ ପଡ଼େ !

ବିଲାତ ଗୋଟିଏ ଧନୀ ଦେଶ । ତେଣୁ ସେ ଦେଶରେ ଲୋକଙ୍କ ହାତରେ ଅନେକ ପଇସା । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ଜିନିଷ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲେ ତାକୁ ବଦଳାଇ ନୂଆ ଜିନିଷଟିଏ କିଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । ମନେକର ଜଣେ ଲୋକର ରେଡ଼ିଓ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲା । ସେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ଧରଣର ରେଡ଼ିଓ କିଣିବାକୁ ଚାହିଁଲା । ତେବେ ସେ ପୁରୁଣା ରେଡ଼ିଓଟିକୁ ଖୁବ୍ କମ୍ ଦାମ୍‌ରେ ବିକ୍ରୀ କରିଦିଏ । ବିଲାତରେ ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ବା ସେକେଣ୍ଡହାଣ୍ଡ୍ ଜିନିଷ ସବୁ ଅତି ସହଜରେ କିଣିବାକୁ ମିଳେ । ଇଂରେଜ ଲୋକେ ତ ସେମାନଙ୍କ ଜିନିଷ ପତ୍ରର ଭଲ ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି । ତେଣୁ ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ଅନେକ ସମୟରେ ଭଲ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ ।

ବିଲାତରେ ଗୋଟିଏ ମଜା କଥା ହେଉଛି, ଶହେ ଦୁଇଶହ କି ପାଞ୍ଚଶହ ବର୍ଷ ତଳର ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ସବୁ ମଧ୍ୟ ଦୋକାନମାନଙ୍କରେ ବିକାହୁଏ । ଏମିତି ଜିନିଷ ସବୁକୁ 'ଆଣ୍ଟିକ୍' କହନ୍ତି । ଖାଲି 'ଆଣ୍ଟିକ୍' ବିକିବା ପାଇଁ ସବୁ ସହରରେ ଦୋକାନମାନ ଥାଏ । ଇଂରେଜମାନେ ପୁରୁଣା ଜିନିଷସବୁ ଘରେ ରଖିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ ବହୁଟଙ୍କା ଦେଇ ପୁରୁଣା ଚିତ୍ର, ବାକ୍ସ ବା ପ୍ଲେଟ ପ୍ରଭୃତି କିଣିନେଇ ଘରେ ରଖନ୍ତି ।

ଇଂରେଜ ପିଲାଙ୍କ ଦିଆଲି :

ଦିନେ ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କ ମିସ୍ ସ୍କୁଲରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, "ସମସ୍ତେ କାଲି ସଞ୍ଜକୁ ସ୍କୁଲକୁ ଆସିବ । ସ୍କୁଲରେ 'ବନ୍‌ଫାୟାର୍ ନାଇଟ୍' ହେବ ।"

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ପରଦିନ ସଞ୍ଜରେ ସ୍କୁଲକୁ ଗଲେ । ସବୁପିଲା ସେମିତି ଆସିଥାନ୍ତି । ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ସେମାନଙ୍କ ବାପା-ମାଆମାନେ ବି ଆସିଥାନ୍ତି । ସବୁପିଲା ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମହମବତୀ, ଟର୍ଚ୍ଚ କି ଛୋଟ ଲଣ୍ଠନ ଆଣିଥାନ୍ତି । ଆଗରୁ ଗୋଟିଏ ଜାଗାରେ କାଠି, କୁଟା କାଗଜ ପ୍ରଭୃତି ଜମା ହୋଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ସେଥିରେ ନିଆଁ ଲଗାଇଲେ । ହୁତ୍ ହୁତ୍ ନିଆଁ ଉପରକୁ ଉଠିଲା । ପିଲାମାନେ ଆନନ୍ଦରେ ପାଟିଗୋଳ କରୁଥାନ୍ତି । ମହମବତୀ, ଟର୍ଚ୍ଚ, ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅରେ ସ୍କୁଲଟି ଝଲସି ଦିଶୁଥାଏ ।

ସବୁଠୁ ମଜା କଥା, ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ବଡ଼ିଆ ବଡ଼ିଆ ବାଣ ବି ଆଗରୁ ସ୍କୁଲରେ ଆଣି ରଖା ହୋଇଥାଏ । ବାଣ ଗୁଡ଼ିକ ଫୁଟିବା ଦେଖି ପିଲାମାନେ ଆହୁରି ଖୁସି ହେଲେ । ବାଣ ଫୁଟା ଦେଖି ଘରକୁ ଫେରିଲାବେଳକୁ ରାତି ଆଠଟା କି ନଅଟା ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଆଗରୁ ଭାରତରେ ଦିଆଲି ଦେଖିଥିଲେ । ତେଣୁ "ବନ୍‌ଫାୟାର୍ ନାଇଟ୍" ଦେଖି ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ବାପା-ମାଆଙ୍କୁ କହିଲେ, 'ବନ୍‌ଫାୟାର୍ ନାଇଟ୍' ଠିକ୍ ଆମର ଦିଆଲି ପରି ।'

ବିଲାତ ଛାଡ଼ିବାକୁ ସେମାନେ ରାଜି ହେଲେ ନାହିଁ :

ବାବୁ ଓ ପାପୁଙ୍କର ବିଲାତ ଛାଡ଼ି ଭାରତକୁ ଫେରିବା ସମୟ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପାଖେଇ ଆସିଲା । ସେମାନେ ଦୁଇବର୍ଷ ପାଇଁ ବିଲାତ ଯାଇଥିଲେ । ଦୁଇବର୍ଷ କେତେ ଶୀଘ୍ର ଚାଲିଗଲା ଭାବି ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ ।

ଭାରତକୁ ଫେରିବା ପାଇଁ ପାପୁର ମୋଟେ ଇଚ୍ଛା ନ ଥାଏ । ଭାରତ ଗଲେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ବହି ତ ପଢ଼ିବାକୁ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତା ଛଡ଼ା ଟେଲିଭିଜନ୍‌ରେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ମଜା ମଜା ଛବି ଆଉ ଦେଖି ହେବ ନାହିଁ । ତାର କେତେ ଭଲ ଭଲ ସାଙ୍ଗଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଯିବାକୁ ହେବ । ସେ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲା, "ବାପା, ଆମେ ଏଇ ଦେଶରେ ରହିବା । ଭାରତ ଗଲେ କ'ଣ ଭଲ ହେବ ?"

ବାବୁ ଆଗରୁ ଭାରତ ଚାଲିଗଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା ବୋଲି କହୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବିଲାତ ଛାଡ଼ିବା ଦିନ ଯେମିତି ପାଖେଇ ଆସିଲା, ବିଲାତ ଛାଡ଼ିବା ପାଇଁ ସେ ଆଉ ମନ କଲାନାହିଁ । ବିଲାତରେ କେତେ ମଜା ମଜା ଖେଳ, କେତେ ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ । ସେ କହିଲା, "ବାପା, ବିଲାତରେ ତ ଅନେକ ଭାରତୀୟ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ରହୁଛନ୍ତି । ଆମେ ରହିଗଲେ କ'ଣ ଅସୁବିଧା ହୁଅନ୍ତା ?"

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଯେ ବିଲାତକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ବାପା ତାହା ବୁଝି ପାରିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେ କହିଲେ, "ଦେଖ ପିଲାମାନେ, ବିଲାତ ଗୋଟିଏ ଖୁବ୍ ଭଲ ଦେଶ ସତ, କିନ୍ତୁ ଆମର ନିଜ ଦେଶ ହେଉଛି ଭାରତ । ଭାରତ ଗୋଟିଏ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ଦେଶ । ନିଜ ଦେଶରେ ରହିବା ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ତୁମେମାନେ ବଡ଼ ହେଲେ ବହୁତ ପାଠ ପଢ଼ି ପୃଥିବୀର ବହୁ ଦେଶ ଦେଖିବା ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ନିଜ ଦେଶକୁ ଭୁଲିଯିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ନିଜ ଦେଶର ଯେପରି ସେବା କରି ପାରିବ, ତୁମେମାନେ ସେହି କଥା ଭାବିବା ଉଚିତ ।"

ବିଲାତ ଛାଡ଼ିବା ଆଗରୁ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସେମାନଙ୍କ ସ୍କୁଲର ମିସ୍ ଓ ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ-ମାନଙ୍କଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ କେହି କେହି ବହି, କଣ୍ଢେଇ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜିନିଷ ଉପହାର ଦେଲେ । ସେମାନେ ବିଲାତ ଛାଡ଼ିବେ ବୋଲି ଯେମିତି ମନ କଷ୍ଟ କଲେ, ସେମାନେ ଭାରତ ଫେରି ଯାଉଛନ୍ତି ବୋଲି କେତେ ଜଣ ଇଂରେଜପିଲା ବି ସେମିତି ମନ କଷ୍ଟ କଲେ । ସିଏ ଯେଉଁ ଦେଶରେ ରହୁଥାଉ ନା କାହିଁକି, ମଣିଷ ସମାଜ ଗୋଟିଏ ପରିବାର ଭଳି । ପୁଣି ପିଲାମାନେ ଅତି ସହଜରେ ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ହୋଇଯାନ୍ତି । ବଡ଼ ବଡ଼ଙ୍କ ରାଜନୀତି ଓ ଜଟିଳ କଥାରେ ତ ସେମାନେ ପଶନ୍ତି ନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଦିନେ ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ଚଢ଼ି ବାବୁ ଓ ପାପୁ ସେମାନଙ୍କ ବାପା ମାଆଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଲଣ୍ଡନ୍‌ରୁ ଦିଲ୍ଲୀ ଆସିଲେ । ଦିଲ୍ଲୀରୁ ରେଲ୍‌ରେ ବସି ସେମାନେ ଆସିଲେ ଓଡ଼ିଶା ।

ସେମାନେ କ'ଣ ମନେ ରଖିଛନ୍ତି :

ଓଡ଼ିଶାକୁ ଆସିବାପରେ ବାବୁ ଓ ପାପୁ ମୋଟେ ବିଲାତକୁ ଭୁଲି ନାହାନ୍ତି । ବିଲାତରେ ସେମାନଙ୍କର ଅନେକ ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର ଫଟୋ ଉଠା ହୋଇଥିଲା । ସେଇ ଫଟୋ-ସବୁକୁ ଦେଖିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଲାଗେ, ସତେ ଯେମିତି ସେମାନେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦୁନିଆରେ ରହୁଥିଲେ ! କେବେ କେମିତି ସେମାନେ ବିଲାତରୁ ସେମାନଙ୍କ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କଠାରୁ ଚିଠି ପାଇଲେ ବହୁତ ଖୁସୀ ହୁଅନ୍ତି । ଚିଠି ଗୁଡ଼ିକୁ ବାରମ୍ବାର ପଢ଼ନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବାପା ବେଳେ ବେଳେ ଭାରତକୁ ଆସିଥିବା ଇଂରେଜ ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଡାକନ୍ତି । ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଇଂରେଜ ଲୋକଟିଏ ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କେତେ କ'ଣ ଗପନ୍ତି । ଇଂରେଜ ଲୋକଟି ଯେମିତି ସେମାନଙ୍କର ଆଗରୁ ଜଣାଶୁଣା !

ପାପୁ ସବୁବେଳେ ଟେଲିଭିଜନ୍‌ର ମଜା ମଜା ଛବିସବୁକୁ ମନେ ପକାଏ—ବାଦୁଡ଼ି ମଣିଷ, ସିକ୍ସ ମିଲିଅନ୍ ଡଲାର୍ ମ୍ୟାନ୍, ବଗ୍‌ସ୍‌ବନି ଛବି ତ ଭାରତରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ନାହିଁ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଗପ ବହି ସବୁ ଭାରତରେ ମିଳେ । ପାପୁ ସେମିତି ଗପ ବହି ପାଇଲେ ଖୁସିରେ ପଢ଼େ । ବାବୁ କହେ—ବିଲାତରେ କେତେ ବଢ଼ିଆ ବଢ଼ିଆ ଖେଳ ଜିନିଷ, ପିଲାମାନେ କେତେ ନୂଆ ନୂଆ ଖେଳ ଖେଳନ୍ତି ! ଭାରତରେ ଏତେ ଖେଳ ଜିନିଷ ମିଳେ ନାହିଁ ।

ବାବୁ ଓ ପାପୁ ଦୁହେଁ ବିଲାତରେ ଆଇସ୍‌କ୍ରିମ୍ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ବିଲାତରେ ଯେମିତି ଭଲ ଭଲ ଆଇସ୍‌କ୍ରିମ୍ ମିଳେ, ଆମ ଓଡ଼ିଶାରେ ତ ସେମିତି ମିଳେନାହିଁ । ପିଲା ଦୁହେଁ ବେଳେ ବେଳେ ମନ କଷ୍ଟ କରନ୍ତି—ଆଃ, ବିଲାତରେ କି ବଢ଼ିଆ ଆଇସକ୍ରିମ୍ ! ଆମର ଏଠି ସେମିତି ମିଳନ୍ତା କି !!!

ଶିଶୁ ସଂସାର—୧

ଶିଶୁ ସଂସାର

ଆଖି ଖୋଲିଲା ଦିନୁ ଶିଶୁ ଦେଖୁଥାଏ, ତା ସମ୍ମୁଖରେ ଗୋଟାଏ ବିସ୍ମୟଭରା ବିଶ୍ୱ । ବିଶାଳ ଜଗତ ତା ପାଇଁ ନୂଆ ନୂଆ ଜିନିଷଙ୍କର ଅସରନ୍ତି ଭଣ୍ଡାର । ତାର ଜାଣିବା ଭଳି କେତେ କଥା ସଂସାରରେ ନ ଅଛି ? ସେ ସବୁ ପୁଣି କେଡ଼େ ମଜାଦାର୍ ଆଉ ମନୋମୁଗ୍ଧକର !

ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କର କାହାଣୀ, ରଜାରାଣୀ ଗପସବୁ ଶୁଣିବାରେ ଶିଶୁର ବଡ଼ ଆନନ୍ଦ । ସେ ବୁଝିଲା ପରି ଗୀତ ବି ପଦ ତାର ଛୋଟ ହୃଦୟରେ ଅସୀମ ସ୍ୱପ୍ନ ଭରିଦିଏ । ଶିଶୁକୁ ତାର ମନଲାଖି କାହାଣୀ ଓ ହୃଦୟସ୍ପର୍ଶୀ କବିତା ଶୁଣାଇବା ଏବଂ ଏ ବିଚିତ୍ର ଜଗତର ନାନା ବିଷୟ ସହିତ ପରିଚୟ କରାଇବା 'ଶିଶୁଜଗତ' ସିରିଜ୍‌ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।